

Dobřichovické Kukátko

Čtvrtletník aneb čtvero ročních dob v životě věcí, slov, nápadů, zvířat, lidí.

O bratrské diskusi při vzniku tisícileté říše • Novinky z “Panské zahrady” • **Dobřichovická ZUŠ** • K Rusalčinu jezírku • **Učení není mučení** • Každodennost v dobřichovické škole • **Stavebně historický vývoj gruntů v Palackého ulici** • Kultura • Sport

STAVEBNÍ MATERIÁLY Dobřichovice, Pražská 819 ROZVOZ A SKLÁDÁNÍ ZAKOUPENÉHO MATERIÁLU

Provozní doba: Po-Pá: 7-12 13-16, So: 8-11

721 554 000 | 257 710 141
dobrichovice@stavebniprodej.cz | www.stavebniprodej.cz

Nabízíme v Dobřichovicích využití

• DVOU RŮZNÝCH SPOLEČENSKÝCH SÁLŮ •

Možnost pořádání menších koncertů, divadelních představení, společenských akcí, školení, seminářů, kurzů tance či jiných aktivit, obchodních a prezentačních akcí

PRONÁJEM SÁLU DR. FÜRSTA:

pronájem sálu bez přilehlé místnosti – velikost sálu 78 m ²	200,- Kč/hod.
pronájem sálu včetně přilehlé místnosti (sál s jevištěm) – 104 m ²	250,- Kč/hod.
pronájem piana	50,- Kč/hod.
pronájem židlí – vybavení sálu jako hlediště	50,- Kč/hod.
pronájem skládacích stolů	50,- Kč/hod.
provozní a cenové podmínky při déletrvajících akcích	individuální dohoda

PRONÁJEM SÁLU REZIDENCE ZELENÝ OSTROV (DOB CENTRUM):

pronájem sálu o velikost 100 m ² se zázemím (kuchyně, WC, hala)	300,- Kč/hod.
(vybavením vhodné pro komornější akce, bez podia, max 40 židli)	

Bližší informace:

Diman s.r.o., DOB-Invest a.s., Za Mlýnem 2, 252 29 Dobřichovice
Ing. Magda Havlíková tel.: 602 660 960, 257 710 735, Za Mlýnem 888, Dobřichovice

tentokrát s římským historikem TITEM LIVIEM

Titus Livius, *Dějiny, kniha I.*:

“Když tímto způsobem předali Numitorovi vládu v Albě, pojala Romula a Rema touha založit město na těch místech, kde byli pohozeni a vychováni. Byl nadbytek lidu albanského i latinského. K tomu ještě přibyli pastýři, a tak ti všichni snadno dávali naději, že malá bude Alba, malé Lavinium ve srovnání s tím městem, které bude založeno. Porušilo však tyto záměry zděděné zlo, touha po vládě, a odtud vzešel i ošklivý rozbroj vzniklý z počátku dost mírného. Romulus a Remus byli totiž dvojčata, a proto úcta před starším nemohla rozhodnout spor, kdo by měl dát jméno novému městu, kdo by měl řídit založené město svou vládou. Proto s úmyslem, aby bohové, pod jejichž ochranou ta místa byla, vybrali věštby jednoho z nich, zaujmou jako stanovisko k pozorování letu ptáků: Palatinus Romulus, Remus Aventin.

Dříve prý Removi přišlo věštné znamení, totiž šest supů; a když už to věštné znamení bylo ohlášeno a ukázal se dvojnásobný počet supů Romulovi, oba zástup jejich přívrženců pozdravil jako krále. Jedni vztahovali na sebe královskou vládu, protože předstihli druhou stranu časem, ti druhí zase, protože počet ptáků se jim zjevil větší. Z toho se utkali v hádce a po zápase plném hněvivé vášně přešli k bitce. Tu Remus ve zmatku udeřen klesl. Rozšířenější je pověst, že na posměch bratrovi Remus přeskočil nové hradby. Nato prý byl zabit rozhněvaným Romulem, který se na něho i slovy obořil a zvolal: “Takto ať v budoucnu zahyne každý, kdokoli přeskočí moje hradby!” Tak se samozřejmě zmocnil vlády

Romulus: Založené město bylo nazváno jménem zakladatelovým.”

Římský historik Titus Livius (<https://cs.wikipedia.org/wiki/Livius>) patří k nejvýznamnějším postavám evropské historiografie. Proč jeho jméno a dílo připomínáme nyní a v Kukátku? Podívejme se na data jeho pozemského života. Narodil se v době, kdy byl už římský stát (stále ještě formálně republika) jaksi rozdělen mezi několik soukromých osob (Caesara, Crassa a Pompeia). Tedy do podmínek nikoli jednoduchých. Stále ještě fungoval senát, ale byl rozdroben na řadu zájmových skupin a klik, jimž byl fuk zájem státu. Římská říše nabyta značného rozsahu, její správa ale byla nepružná a nekonceptní, což byla živná půda pro řadu silných individualit, které dokázaly jít přes rámec dosud uznávaných postupů a navíc si své činy i mocensky posvětily. Augustus tedy zdědil v podstatě rozvrácený stát jak politicky, tak ekonomicky či duchovně a společensky. Do této doby vstoupil Livius, jenž se podle uznávané tradice narodil r. 59 př. n. l. v Patavii (dnešní Padově). A podle tradice zemřel r. 17 n. l., je tomu tedy letos 2000 let. A proto jej tady a teď připomínáme. Vybrali jsme ukázkou z jeho stěžejního díla *Ab Urbe condita - Dějiny od založení Města*, což je skutečně jedno ze základních děl evropské kultury. Čerpali jsme z vydání z r. 1971, z překladu, který pořídili Pavel Kucharský a Čestmír Vránek. Chápeme jej jako takový podnětný příspěvek k současné úrovni společenského dialogu v tuzemsku ... Ačkoli jakékoli analogie k současnosti jsou čistě náhodné.

redakce

DO PODZIMU!

Milé čtenářky, milí čtenáři Kukátka, doufáme, že jste se ve zdraví vrátili z letních putování a že jste stále plni zážitků, vzpomínek. A že letní dny byly pro Vás inspirací i odpočíváním. K tomu Vám posíláme ještě podzimní Kukátko, s nímž, jak doufáme, přinášíme další dávku zajímavosti i pozitivních emocí ...

Co jsme pro Vás do podzimního čísla připravili?

Začínáme novinkami z bývalého křižovnického statku, kde dochází opět k jednomu z bodů zlomu - otevření nové části. Nabízíme i malou úvahu o tom, jaké to je, když Vás v metru či v tramvaji někdo pustí sednout. Praktický příklad pro relativitu v praxi ... V rubrice o školách nabízíme velmi zajímavé představení dobřichovické ZUŠ. Držíme i v minulém čísle obnovenou rubriku Tip na výlet, tentokrát zveme k Rusalčinu jezírku. V rubrice, která se zabývá rovnováhou duše a těla v souvislosti se zdravím přinášíme hodně zajímavý materiál o funkčním přístupu ve fyzioterapii, ale také o tom, že učení nemusí být jen mučení.

Před časem jsme se rozhodli věnovat se systematicky osudům významných osobností, které tu přebývají spolu s námi. V tomto čísle najdete také povídání se sochařem a restaurátorem Petrem Váňou a s restaurátorkou historických textilií paní Jarmilou Sikytovou.

V rubrice o historii pokračujeme v sérii textů o dobřichovické škole. Ale přinášíme i novinku, sérii materiálů k stavebně historickému vývoji někdejších selských gruntů v Palackého ulici. Doufáme, že přinesou dobrý doplněk k článkům o historii těchto gruntů, kterou jsme přinášeli v řadě čísel v minulých letech. Nezastíráme, že jde také o pokus znovu nastartovat veřejnou debatu o řadě aspektů, které s tématem souvisí.

Samozřejmě nechybí ani pozvánky na kulturní akce chystané a informace o těch, které už proběhly. A samozřejmě najdete v závěru čísla také novinky ze sportu, tentokrát z volejbalu. Přejeme Vám hezké čtení.

Vaše redakce

Znovu děkujeme za všechny Vaše ohlasy a těšíme se na další. Na způsobu distribuce tištěné verze Kukátka se nadále nic nemění. Kromě tištěné podoby (na náklady vydavatele dojde do všech dobřichovických domovních schránek) rozesíláme Kukátko též elektronicky ve formátu pdf. Jakýkoliv nový zájemce o tuto formu požádat. Naopak, nepřejete-li si Kukátko dostávat v elektronické podobě, samozřejmě Vás ze seznamu adresátů vyřadíme.

Pokud jde o elektronické verze příspěvků, posílejte je na redakční e-mailovou adresu kukatko@dobrich.cz. Dovolujeme si však požádat, abyste svůj text nijak speciálně neformátovali, ulehčí nám to naše vlastní zpracování textu. Rovněž nám usnadní práci, jsou-li zaslané příspěvky vykorigované a jsou-li co nejméně ve sporu s jazykovou normou. A pokud nám chcete opravdu udělat radost, pište, prosíme, slova kurs a diskuse se s. U psaní substantiva prezident či prezident si redakce dovoluje odlišit, o kterého výtečníka se v daném případě jedná. Děkujeme Vám za pochopení a na Vaše příspěvky a reakce se moc těšíme.

redakce

Soutěž o titulní fotografie Kukátka stále pokračuje

Vážení čtenáři!

Pro podzimní Kukátko jsme sáhli hluboko do archivu a na titulní stránku umístili snímek

Ing. Josefa Sikyty z roku 2007. Socha Kalvárie na rohu ulic Pražské a Karlické je počátečním bodem chodníku do Karlíka, tedy Cesty mramoru, na niž přibudou příští rok tři nové sochy právě skončeného 7. ročníku sochařského symposia, o němž píšeme uvnitř čísla. Barokní plastika Kalvárie pochází z r. 1760 a uvádí cestu z Dobřichovic do chrámu (kostela), který byl tehdy v Karlíku (kaple sv. Judy a Tadeáše v areálu křižovnické residence tehdy soužila spíše jako kaple pro křižovníky, kteří v residenci přebývali). Sousolí bylo několikrát opravováno, a to s různým výsledkem, současná podoba je po restaurování z r. 1999.

Náš experiment – soutěž o titulní fotografii pro náš čtvrtletník – pochopitelně i nadále pokračuje. Těšíme se na další Vaše fotografie. Neostýchejte se a posílejte nám průběžně záběry z našeho okolí, neobvyklé pohledy na dění v Dobřichovicích či emotivní záběry míst, jež všichni dobře známe. Nejhezčí fotografii vybere redakce Kukátka ke zveřejnění na titulu příštích Kukátek, a bude tak těšit nejen Vaší rodinu a známé, ale i další čtenáře Vašeho čtvrtletníku. Neváhejte a své snímky posílejte na adresu studia, které zpracovává grafickou podobu Kukátka: info@retb.cz a v kopii na redakční adresu kukatko@dobrich.cz, uveďte prosím Vaše jméno, místo, kde byl snímek pořízen, a datum vytvoření. Velikost fotografie by měla být alespoň 3 MB. Rozhodně ji tedy pro posílání mailem nijak nekomprimujte. Vaší tvorbě se meze nekladou, hlavním faktorem posuzování bude atmosféra korespondující s obdobím, v jakém Kukátko vychází. Takže... vezměte foťák do ruky, otevřete oči a ukažte nám, jak vidíte Dobřichovice právě Vy.

redakce

Podzimní zastavení	3
Slovo redakce	4
Aktuality	6
Z našeho života	8
Školy	10
Tip na výlet	14
O zdraví	16
Rozhovor	19
Z historie	20
Osobnosti	31
Kultura	34
Sport	46

Dobřichovické **Kukátko**
Registrováno Ministerstvem kultury České republiky pod č. MK ČR E 12574

Vydává Dobřich s. r. o., 5. května 3, Dobřichovice
IČ: 64827640

Řídí redakční rada ve složení: Ing. Vladimír Bezděk, Doc. RNDr. Emil Calda, Ing. Daniel Havlík, JUDr. Pavel Kosatík, PhDr. Jiří Matl (předseda), Mgr. Jana Váňová

Grafické zpracování: agentura R&B (retb.cz)
Tisk: Grafotechna Plus,
Lýskova 1594/33, Praha 13 – Stodůlky

Uzávěrka tohoto čísla 15. 8. 2017. Uzávěrka příštího čísla cca 15. 11. 2017. Kukátko vychází v první polovině března, června, září a prosince.

Adresa:
Jiří Matl, Strmá 139, 252 29 Dobřichovice
(kukatko@dobrich.cz)
Distribuuováno zdarma v Dobřichovicích laskavou péčí poštovních doručovatelek a smluvních partnerů. Kukátko můžete také obdržet e-mailem ve formátu PDF a najdete je rovněž na Internetu v rámci stránky www.dobrichovice.cz nebo www.dobrich.cz.

Fotografie na titulní straně: © Josef Sikyta

DOB CENTRUM

Hotel, restaurace, wellness

Blíží se dokončení prací na nové restauraci a hotelu Panská Zahrada. Předpokládáme otevření během září.

Mnozí již zaregistrovali oficiální název, který respektuje původní využití areálu, resp. přilehlého parku a zároveň napovídá, jakým směrem se bude restaurace a hotel ubírat. Logo používá prvky z architektonického řešení v kombinaci s tématem „porostlé“ střechy. Název byl inspirován zápisem v jedné z kronik. Volně interpretováno: „Za husitských válek přišli Křižovníci jako katolický řád o Dobřichovce, tvrz u řeky byla rozbořena a obec vystřídala několik majitelů. V roce 1505 jsou Dobřichovce zase zpět v řádovém majetku. O obnovu a rozšíření se zasloužil velmistr Hynek Berka z Dubé, který dal na místě tvrze postavit renesanční zámek, nadále letní sídlo velmistřů a založil „panskou zahradu“, park v těsném sousedství křižovnického statku.“ V místě statku je dnes nový víceúčelový areál a v něm restaurace a hotel.

Velkoryse pojatá a moderně vybavená otevřená kuchyně už čeká na profesionály, kteří se postarají o přípravu, věříme, atraktivního jídelního lístku a specialit z vlastní udírny. Jak sám název napovídá, můžete očekávat čerstvost a kvalitu potravin. Svému názvu areál dostojí i prvky v interiéru a exteriéru. Ozeleněná střecha restaurace nabídne romantický výhled ze svatebního apartmá a zpřijemní výhledy vlastníkům bytů v areálu Anežky České. Abychom dokázali zajistit dostatek parkovacích míst, vzniká v areálu kromě podzemních garáží ještě dodatečné parkoviště pro hotelové hosty na terénu. Vedle parkoviště bude hřiště pro pétanque, které podpoří společenskou atmosféru areálu,

a kolem něj zelená plocha. Jak bylo uvedeno již v minulém čísle, pod hotelovou společností přechází i provoz bazénu a sauny. Nové Wellness Dobřichovce prochází stavebními úpravami, které ocení především vyznavači relaxačních aktivit. Rekonstrukce sauny nabídne služby v novém kabátě nejpozději od října. Bazén a široká nabídka kursů v něm bude spuštěna v prvních zářijových dnech. Skvělou příležitostí pro nahlédnutí do prostorů restaurace, hotelu a wellness bude den otevřených dveří v sobotu 16. září. Dveře nové restaurace se sice ještě neotevřely, ale již sbíráme první rezervace na podzimní akce a vánoční večírky.

*Eliška Lechnerová, obchodní ředitelka
Petra Šárová, provozní manažerka wellness*

www.panskazahrada.cz

www.wellnessdobrichovce.cz

DOB-Invest a.s. 1997–2017

Dokončení restaurace a hotelu v areálu bývalého statku je téměř úplným završením přestavby tohoto areálu i splněním stavebních záměrů v širším centru Dobřichovic, pro

kteří jsem DOB-Invest zakládal. Moji příbuzní restituovali domy čp. 15, 348 a 541 v ulicích 5. května a Palackého. Tyto domy jsme s manželkou v roce 1991 od nich koupili. Do domu 541 jsme umístili sídlo Evrobanky a vedle jejího fungování jsme přemýšleli, jak domy přestavět. Vzniklo několik studií, ale až po přikoupení sousedního domu čp. 180 a pozemku v Palackého ulici v roce 1998 bylo možné přistoupit k realizaci studie z roku 1996. V roce 1999 začala výstavba domu A s lékárnou, oční optikou, pizzerií, bankou, ordinacemi a byty ve vyšších patrech – zárodek Palackého náměstí. V roce 2000 byl první dům dokončen a začala výstavba druhého. Do něho se v roce 2001 mimo jiné přestěhovala pošta. V letech 2005 až 2008 pak vznikly domy V Zahradách, v letech 2009 až 2011 dům Berounka v ulici 5. května. Označením domů v centru jsme postoupili k písmenu F, i když jsme některé stavěli mimo abecední pořadí. V letech 2001 až 2003 jsme odskočili na Brunšov a přestavěli zdevastovaný rekreační objekt Chemických závodů Litvínov na bytový dům Na Vyhliďce (s lékařským Centrem komplexní péče) a později jsme zrekonstruovali nebo postavili několik rodinných domů (tedy vždy zorganizovali postavení vybranou stavební firmou). Předtím, již počátkem roku 1991, jsem byl u odkoupení areálu bývalého velkostatku od JZD ve prospěch Universálního výrobního družstva (na poslední chvíli se ukázalo, že jde o převod budov uzavřeného areálu ale pouze s právem užívání pozemku, což bylo zárodkem budoucích problémů). V držení tohoto družstva byly budovy statku i v roce 1998, kdy jsme si pronajali jižní křídlo statku a vybudovali sál Dr. Fürsta a několik učeben pro Osvětovou besedu. V roce 1999 jsme od UVD budovy statku koupili. V letech 2007 až 2009 jsme projektovali a připravovali stavbu velkého hotelu v tomto areálu, ale naštěstí jsme neuspěli s žádostí o dotaci, projekt posléze předělali na multifunkční areál s byty a nebytovými prostory a nyní dokončujeme

výrazně zmenšený hotel (bez dotace). Výstavba v areálu statku probíhala v letech 2013 až 2017 a vzhledem k rychle navazujícím etapám i sporu o pozemek po zahájení zdejší 1. etapy byla velmi hektická. Návržné označování písmeny na etapy v centru znamenalo v tomto areálu vybudování domů G až M. Zbývá ještě jednou přestavět dům N se sálem Dr. Fürsta, až vymyslíme nejhodnější využití.

Během 20 let jsme spoluvytvářeli nynější centrum města a mnohé chátrající domy nahradili novými. Některé naše stavby jsou přijímány většinou kladně, jiné mají své příznivce i odpůrce. Příznivci vesnické architektury rádi vzpomínají na starou křižovatku ulic 5. května a Palackého a tehdejší domy kolem, ale zapominají, že socialistická stavba Jednoty tento prostor zcela změnila. Naší snahou bylo hříchy minulosti trochu napravit a alespoň nějaké centrum obce vybudovat. S budovou Jednoty však bohužel stále neumíme nic udělat.

DOB-Invest byl založen v roce 1996, ale do obchodního rejstříku zapsán až v lednu 1997. Rok 2017 je určitým historickým milníkem jednak právě kulatým výročním existencí, a samozřejmě dokončením hlavní části přestavby bývalého statku. Co dál? Moc o tom nepřemýšlím. Zatím odmítám všechny nabídky na koupi pozemků či domů k přestavbě. Musíme dodělat spoustu drobností, věnovat se i nadále správě domů, řadu jednotek vlastníme a pronajímáme. Všem našim nájemcům přeje, aby se jim v našich bytech dobře bydlelo, či v nebytových prostorách dobře podnikalo. Úzce budeme spolupracovat s naším největším nájemcem – provozovatelem restaurace a hotelu Panská Zahrada – a držet mu palce, aby se podařilo naplnit záměry, pro které jsme tuto provozovnu stavěli.

*Všem našim příznivcům děkujeme za podporu.
Daniel Havlík*

RELATIVITA V PRAXI

Nastoupil jsem do metra jako jindy a můj zrak padl náhodně na mladou paní, možná slečnu, ale určitě kočku: sexy tělo v sexy tričku, krásný obličej. Tak mi prolétlo hlavou, že když ta se na někoho usměje, každému normálnímu chlapovi se musí hned zvýšit hladina testosteronu.

A ona se usmála na mne! A vzápětí vstala a přistoupila ke mně se slovy „Posadte se, pane“.

Ho, má uražená ješitnost! V tu chvíli se mi chtělo na ni zařvat, co tím myslí, snad ne, že jsem nějaký dědula, který nevydrží stát! Kdyby věděla, jaké myšlenky se mi honily hlavou, než promluvila! Vždyť já se cítím také mladý, i když jsem, pravda, mladý několikrát déle než ona.

Ale nezařval jsem ... Jen jsem zahanbeně poděkoval a posadil se. To se mi dosud nestalo! To už je na mně vidět, že se dostávám do předkremačního stádia života?

Nevím, kde se ve mně vzaly následné asociace, ale náhle se v mysli ocitám v centru sociálních služeb, kde ležela moje nedávno zemřelá maminka. Držím jí u úst hrnek s brčkem, aby se mohla vleže napít, a po lžičkách ji krmím dětskou výživou. Ano, byla stará a nemohoucí, a já vedle ní stále její klouček, kterého někdy poznala, jindy ne. A najednou se mi u jejího lůžka vybavilo mé vítězství v recitační soutěži, když mi bylo asi čtrnáct.

Vybral jsem si tehdy báseň „Až budeš staříčká“ od Vítězslava Nezvala, dokonce se mi vybavily i počáteční verše

Až budeš staříčká, až budeš nedoslýchat.

Až budeš pevně přist v svých pilných rukou stín.

Až celé ustydnou až budu na ně dýchat.

Až jednou zestárne tvůj skotačivý syn. ...

Tu báseň jsem si vybral, protože byla taková srandovní! Moje mamča, ta žena plná energie, nadšená sokolka a cvičitelka, kterou

jsem nikdy neviděl unavenou, že by jednou měla být jak věchýtek? A já, já že také jednou budu starý? Ta vzpomínka se mi pak u postele maminky vracela častěji.

Ted' však sedím v metru. A najednou jsem zase malý kluk na procházce v Budějovicích, jdeme kolem Černé věže a zastavujeme u vývěsní skříňky, kam se tehdy vyvěšovala parate. A slyším tatínka, jak říká „Podívej, takový mladý, 44, a už to má chudák za sebou.“ A já jsem se podívil „Jak to mladý? Vždyť říkáš, že už mu bylo 44!“ Nepamatuji si, co mi na to řekl tatínek, kterému se blížila čtyřicítka, ale nezapomenu na jeho pohled ...

Stříh. Najednou jsem mladý inženýrek, možná 27, a do laboratoře mi přidělili praktikantku z průmyslovky. Holka na pohled k sežráná, ale levá jak poleno. Když jsem viděl, jak se marně snaží připájet něco na plošný spoj a přišel jí ukázat, jak na to, ona mi řekla něco jako „Vám se to mluví, když to umíte, pane inženýre“. To oslovení „pane inženýre“ od ní mne sice na jedné straně naplnilo určitou hrdostí, ale bylo mi trapné si od ní nechat vykat; dosud jsem jí naprosto přirozeně tykal a očekával to i od ní, ale ona mne zatím neoslovila, až nyní. Tak jsem jí navrhl, že když teď budeme spolupracovat, bylo by lepší, když si budeme tykat. A ona na to „Klidně mi tykejte, pane inženýre, ale já vám budu vykat.“

Jako kdyby mne opařila! Podlomila se mi kolena, snad mne ta holka nezařazuje do člověčí říše generačně starší? Začal jsem jí od té chvíle také vykat (i když jsem jí dál oslovoval křestním jménem), protože pomyšlení,

že bych měl přijmout stav jednostranného tykání, bych neunesl. To bylo poprvé, kdy byla raněna má mladická ješitnost – a podruhé až nyní, po sedmdesátce.

Smíchovské nádraží! Vstávám, ještě jednou děkuji krásce, která pokračuje dál, a vracím se do reality. Třetí nástupiště, vlak, cesta domů, myšlenky už zase bloudí jinde. Někde uvnitř to však zůstalo. Když večer přijdu do koupelny připravit se ke spánku, podívám se na sebe do zrcadla a příhoda z metra se mi vrací.

Ne že bych se jindy do zrcadla nedíval. Dokonce každé ráno při holení. Ale nikdy jsem si nevšiml, že bych byl jiný než minule! Ted' jsem se na sebe podíval jinými očima, asi stejně, jako v pubertě, když jsem zkoumal, jestli už mi konečně rostou vousy a přemlouval zrcadlo, aby mi řeklo, že nemám křivý nos, odstávající uši, a že snad není tak hrozné, když můj účes „à la Beatles“ mi nedrží tak dobře jako Lenonovi a ..., a hlavně, že se budu líbit holkám. Ted' to bylo jiné, ale vlastně stejný podtext: V pubertě byl důvodem přechod z dětství do mládí, ted' přechod z dospělosti do stáří. První jsem prožíval u zrcadla pln nadějí a toužebného očekávání, ted' ten druhý s trochou obavy, jestli to stáří unesu a zůstanu stejným

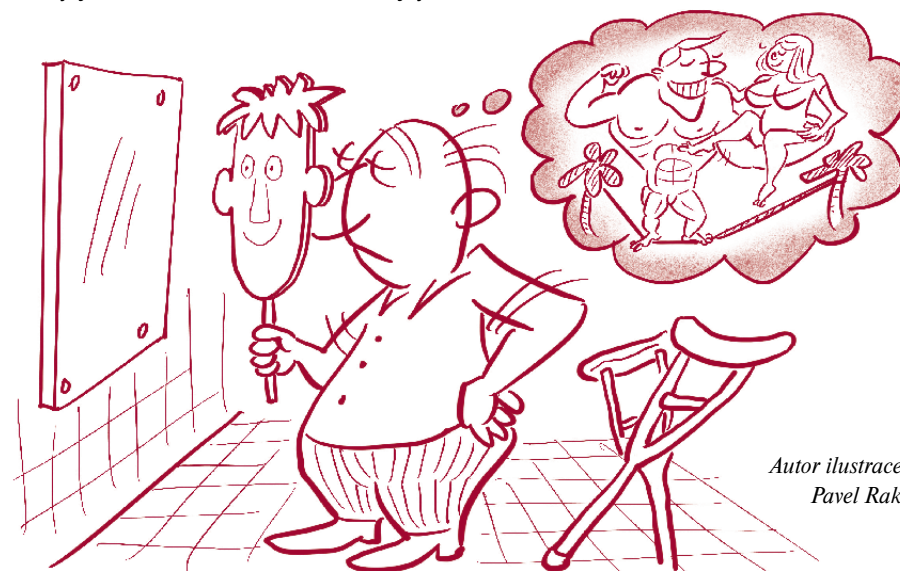
alespoň uvnitř, tak jako tomu bylo do dnešního odpoledne.

A zase se mi vrací prožitky u Černé věže, v laboratoři mladého inženýra, u lože umírající matky – a v metru. Jak je ten pocit, kdo je mladý i kdo starý, relativní – vždyť to byla vlastně lekce relativity v praxi.

Od té doby se mi to stalo už vícekrát: Někdo mladý mi zase uvolnil místo v metru nebo tramvaji. Už mne to ale nepřekvapuje. Smířil jsem se s tím, že patřím do kategorie lidí třetího věku, chcete-li starců, a nijak mne to už nebolí. Poděkuji, posadím se, a podobné myšlenky, jako když to bylo poprvé, už se mi hlavou nehoní. UVědomil jsem si, že když mám mezi vnoučaty i „vnoučky“ 26 a 23 let, asi mne těžko může okolí považovat za mladíka, přestože se zatím starý necítím. A tak jsem si dal předsevzetí: Ano, mé tělo je staré, má už i leckteré zdravotní problémy a je to také vidět; ale hlavně aby se v něm udržel co nejdéle mladý duch, jehož snad stále mám zatím dost.

A proč to píší? Abych tím veřejně poděkoval té neznámé sexy mladé ženě, která mi svým slušným gestem nastavila zrcadlo a nasměrovala mne do reality.

P. Chrdle

Autor ilustrace
Pavel Rak

ZÁKLADNÍ UMĚLECKÁ ŠKOLA DOBŘICHOVICE

V květnu letošního roku jste u příležitosti prvního ročníku celostátního happeningu ZUŠ OPEN na plakátovacích plochách a v Informačních listech mohli číst heslo: „Jsme Vaše zuška, prožijte s námi celý den!“ Dovolte, abychom těm z Vás, kteří nás ještě neznají, ve stručnosti naši školu představily.

Jsme opravdu „Vaše“ zuška. Nejde totiž spočítat, kolik dětí z Dobřichovic a blízkého okolí za pár let působení již prošlo naší školou.

Od roku 1958 působila v Dobřichovicích organizace nazvaná Osvětová beseda, která kromě kursů šití a dalších rukodělných technik umožňovala výuku cizích jazyků

a hry na hudební nástroj. Pro výuku postupně používala řadu míst, ale o všechna přišla a zbyl jen obecní úřad. Až od počátku školního roku 1998/1999 došlo k obratu. Tehdejšímu vedení obce se podařilo pronajmout vhodnější objekt (ul. 5. května číslo 3 – bývalý křižovnický statek, v němž soukromý investor vybudoval kulturní sál

a kanceláře, resp. učebny) a vzhledem k progresivnímu nárůstu počtu obyvatel se zvýšil i zájem o výuku. Ve statku jsme využívali tři místnosti a začali vyučovat děti hře na klavír, zobcovou a příčnou flétnu a kytaru. Prostory byly vhodné i pro hromadnou výuku, proto mohl být otevřen výtvarný obor a přípravná hudební výuka.

Naše pojetí a obsah výuky se začaly shodovat s osnovami pro základní umělecké školy a proto se dne 27. listopadu 2000 zastupitelstvo obce rozhodlo vyčlenit z osvětové besedy hudební a výtvarné aktivity dětí a založit základní uměleckou školu. Financování provozu takové školy však není jednoduché a rozhodně se nedá pokrýt z vybraného školného. Takto vzniklá škola také nemá právo vydávat vysvědčení do té doby, dokud ji Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy nezařadí do Registru škol. Proto město ve školním roce 2001/2002 o toto zařazení požádalo a své úsilí zopakovalo ještě ve školním roce 2002/2003. Konečně se podařilo ministerské úředníky přesvědčit a od 1. září 2003 mají dobřichovické děti svoji ZUŠ posvěcenou státem. Z celorepublikového pohledu jsme spíše malá škola, máme pouze dva obory – hudební a výtvarný (na taneční a dramatický obor nemáme prostory), s maximální kapacitou 240 žáků.

Ve stejné době jsme také dostali od vedení města k dispozici budovu v ulici Lomené 159 a po menších stavebních úpravách jsme se tedy slavnostně stěhovali a mohli začít učit celkem v sedmi třídách.

Školní rok 2003/2004 byl tedy naším oficiálně prvním školním rokem. Tehdy měla naše škola 142 žáků, z toho 17 ve výtvarném oboru.

Čas ubíhá velmi rychle, a ačkoli se nám to nezdá, v září 2017 vstoupíme již do patnáctého školního roku fungování naší školy. V současnosti máme naplněnou maximální povolenou kapacitu školy, tedy 240 žáků, které bude učit 18 pedagogů. Postupně jsme rozšířili nabídku hudebních nástrojů,

na které se u nás mohou děti učit hrát.

Pro příští školní rok jsou žáci zapsáni na tyto nástroje: klavír, housle, viola, violoncello, kytara, bicí nástroje, zobcová flétna, příčná flétna, klarinet, saxofon a trubka. Samozřejmě zůstává výtvarný obor a přípravná oddělení obou našich oborů.

Každý rok pořádá naše škola okolo 30 veřejných vystoupení žáků. Z těch největších a nejvýznamnějších akcí uplynulých let, na kterých vystoupil náš orchestr s názvem Dobřichovická komorní filharmonie s celou řadou sólistů, nám dovolte jmenovat: koncert *Ijvęste fangle* v divadle Semafor, složený z písníček J. Suchého a J. Šlitra, vánoční představení *Louškáček* (ve spolupráci s dětským divadelním souborem Kukadýlko pod vedením Lucie Kukulové a s Tanečním studiem Dobřichovice pod vedením Hany Tuháčkové) a představení k výročí narození Jaroslava Jeřka *V+W+J=ABC* v pražském divadle ABC.

Nástrojové složení naší Dobřichovické komorní filharmonie je velmi netradiční, proto vždy žádáme některého z hudebních skladatelů o úpravu partů „na míru.“ Nejdéle s námi úspěšně spolupracuje paní Zdena Margarida Košnarová.

Kromě těchto velkých akcí žáci během celého roku vystupují na mnoha menších koncertech. Komorní sál přímo v budově školy, s kapacitou maximálně 50 míst, již našim potřebám nestačí. Proto jsme v minulém školním roce začali využívat aulu v budově 1. stupně ZŠ. Tato hudební vystoupení nejsou určena pouze rodinným příslušníkům dětí, ale jsou přístupná opravdu nejširší veřejnosti. Proto vás co nejsrdečněji zveme: **„Chodte na naše koncerty!“** Velké akce zpravidla inzerujeme na plakátovacích plochách a o dalších se dozvíte na našich stránkách www.zusdobrichovice.com.

V minulém školním roce se většina našich žáků zapojila do již zmiňované celostátní akce ZUŠ OPEN. Dovolte nám, abychom Vám prostřednictvím tohoto článku tento celostátní happening blíže přiblížili, protože propa-

gace uměleckého školství je podle našeho názoru velice potřebná a pro existenci základních uměleckých škol nepostradatelná. 30. května 2017 se po celé České republice pořádal první ročník celostátního happeningu ve veřejném prostoru na podporu základních uměleckých škol ZUŠ OPEN. Zapojení uměleckých škol z celé republiky v jeden den do společné akce je stěžejním projektem Nadačního fondu Magdaleny Kožené, jehož hlavním posláním je právě podpora uměleckého vzdělávání.

Světověznámá česká mezzosopranistka Magdalena Kožená, neúnavná propagátorka české kultury v zahraničí a maminka tří dětí, má i díky mezinárodnímu srovnání zcela jednoznačný pohled: „*Základní umělecké školy tvoří kořeny naší kulturnosti, naší lásky k umění. Ve světovém měřítku jsou zcela unikátním vzdělávacím systémem, který je třeba hýčkat, rozvíjet a podporovat.*“

Do letošního prvního ročníku se zapojilo neuvěřitelných **355 základních uměleckých škol**.

Díky této akci měly jednotlivé základní umělecké školy možnost veřejně prezentovat výsledky práce svých žáků ve všech oborech, a to od hudby a tance přes výtvarné umění až po literárně-dramatický obor. Po celé republice se v tento den na náměstích, v ulicích, kulturních domech a dalších veřejných místech rozezněla hudba a zpěv, odehrávaly se taneční i divadelní

představení a probíhal nespočet výtvarných výstav. Hlavními protagonisty výjimečného projektu ZUŠ Open byli samotní žáci, studenti a celé umělecké soubory základních uměleckých škol, kteří pod vedením svých pedagogů připravili bohatý program pro širokou veřejnost.

ZUŠ Dobřichovice také připravila pro své město celodenní pestrý program. V dopoledních hodinách proběhlo hudební představení pro děti z mateřských a základních škol z okolí a to v 10.00 přímo v prostorách MŠ Dobřichovice a v 10.30 v sále kina Řevnice. Od dopoledních hodin bylo možno navštívit výstavu našeho výtvarného oboru v sále zámku Dobřichovice. Podvečer patřil třem hudebním koktejlům. V 16.00 v Café Galerie Bím, v 16.30 v Café Černý dorty a v 17.00 ve vinárně La Fontana. Vyvrcholením celého dne byl večerní slavnostní koncert na nádvoří dobřichovického zámku, kde pod širým nebem zahrála naše Dobřichovická komorní filharmonie pod taktovkou dirigenta Dušana Navaříka. Zpívali žáci pěveckého oddělení pod vedením Oldřišky Richter Musilové za podpory dámské vokální skupiny Cabinet z Dobřichovic. Patronem naší školy pro tento den byl hudební skladatel a pedagog pan Eduard Douša.

Systém základního uměleckého vzdělávání v České republice nemá v mezinárodním měřítku obdoby. V současné době u nás funguje **488 základních uměleckých škol**, ve kterých studuje **247 tisíc žáků**. Aktuálně nabízejí výuku ve čtyřech základních oborech – hudebním, tanečním, výtvarném a literárně-dramatickém. V letech 1961–1990 nesly název lidové školy umění. „Lidušky“ a „zušky“ jsou natolik tradiční součástí naší kulturní identity, že jsou a byly chápány širokou veřejností jako zcela přirozená součást života společnosti. Přesto se čas od času zpochybňuje jejich význam. Umělecké školství je nenahraditelnou součástí procesu dětského

zrán. Kromě výuky uměleckých oborů umělecké školy objevují a pěstují v dětech potenciál osobní tvorby a citlivého uměleckého vnímání, který posléze mohou zúročit v mnoha oblastech svého života. Děti tráví v ZUŠ svůj volný čas dobrovolnou smysluplnou činností a pravidelnou letitou docházkou rozvíjejí svůj talent. Děti se učí na sobě systematicky pracovat, což v dnešní době orientované spíše na pasivní zábavu je více než žádoucí. Stejně tak je v dnešní přetechtizované době důležité dětem ukázat sílu společného hudebního projevu a prožitku a radosti z hudby jako takové. Dítě získá prostřednictvím umělecké tvorby vlastní, dlouhodobou zkušenost, která promění jeho vnímání umění pro celý život. Naučí se prakticky trénovat dovednosti a zároveň vyjadřovat prostřednictvím umění svoje pocity a emoce. Základní umělecké školy jsou také první a nejdůležitější institucí, kde získávají nadané děti možnost kvalitně rozvíjet svůj talent a dovést jej až ke specializovanému hudebnímu studiu a následné profesionální kariéře. Kvalita učitelů často přímo rozhoduje o budoucnosti talentovaných žáků a zdaleka ne všichni rodiče si mohou dovolit drahé soukromé studium.

Rozhodně je dobře, že i v Dobřichovicích vznikla základní umělecká škola.

Působíme v hezkém prostředí – škola je opravená, zahrada udržovaná, hřiště plné dětí a vnitřní vybavení vždy čisté a v rámci možností zánovní. Přistavba nových tříd a sálu se již projednává. Jak dokazují naše úspěchy v soutěžích, máme být na co pyšní. Vždyť již na krajské úrovni soutěžíme se školami, které mají i 1000 žáků a dokážeme se umístit (i čestné uznání není za účast). Dokonce Alan Kotula ústřední kolo v roce 2011 ve své kategorii vyhrál. Není to dáno pouze talentem našich žáků, ale především kvalitou pedagogů. Za ta léta si mnozí zvýšili kvalifikaci, vdaly a oženili se a narodilo se jim 10 dětí. Hlavně ale dělají svou práci poctivě a mají ji rádi.

Na úplný závěr nám dovolte, abychom připomněly motto, které si naše škola vybrala pro svůj školní vzdělávací program. Jde o myšlenku starořeckého spisovatele, historika a filosofa Plútarcha: „*Člověk hudebně vzdělaný bude dalek každého nečestného jednání*“

*Za ZUŠ Dobřichovice Eugenie Koblížková
a Barbora Pelikánová
Fotografie z archivu ZUŠ*

U RUSALČINA JEZÍRKA

Tak trochu pod vlivem lednové besedy prof. Šarouna s vnukem Antonína Dvořáka jsme se s manželkou rozhodli, že při vhodné příležitosti navštívíme Dvořákův Památník ve Vysoké u Příbrami. Tato příležitost, jak se nám zdálo, nastala v den státního svátku, ve středu 5. července. Bohužel se nám to jen zdálo, neboť jsme si neuvědomili, že těch, pro něž bude tento den také vhodnou příležitostí někam vyrazit, nebude málo. A tak nám cesta do Příbrami v důsledku několika dálničních uzavírek a neustálého postávání a popojíždění trvala více než dvě hodiny. A protože se k tomu přidala i uzavírka silnice z Příbrami na Rožmitál, takže jsme „bloudili“ po okreskách další desítky minut, dorazili jsme do Vysoké po jedné hodině odpoledne. Památník se naštěstí zavírá až v pět hodin, takže jsme na prohlídku i na procházku zámeckým parkem měli času dost.

Památník je umístěn uprostřed rozsáhlého parku v novorenesančním zámečku, který v roce 1878 dal postavit Dvořákův švagr, hrabě Václav Kounic. U vchodu do areálu jsme prošli kolem Sládkovny, zahradního domku s pamětní deskou básníka J. V. Sládka, který zde svého času pobýval, a po několika minutách jsme došli ke Dvořákovu pomníku u vstupu do Památníku. Mé obavy, že nám „bude přidělen“ průvodce, který s námi projde všechny místnosti a ke všem exponátům bude mít zdlouhavou přednášku, se naštěstí nenaplnily; pouze na začátku prohlídky jsme vyslechli zajímavý výklad o hraběti Kounicovi a jeho manželce Josefině, původních majitelích zámečku. Po shlédnutí filmového dokumentu o Dvořákových pobytech ve Vysoké jsme se v další části expozice věnovali exponátům přibližujícím život a dílo geniálního skladatele už jenom sami, pou-

ze za hudebního doprovodu; na dopolední „strastiplné chvíle“ v automobilovém provozu jsme brzy zapomněli.

Nad historickými fotografiemi, korespondencí, partiturami, plakáty a nad dalšími dokumenty jsme si uvědomili, co pro geniálního skladatele více než dvacetiletý pobyt na Vysoké znamenal – klidné prostředí, nádherná okolní příroda a park s jezírky mu pro jeho tvorbu poskytovaly bohaté podněty. Sám Dvořák o tom v jednom dopisu píše, že se zde cítí velice šťastný. Kromě toho, že zde upravil a přepracoval mnoho svých dřívějších skladeb, napsal i řadu nových. Z těch nejznámějších to jsou symfonické básně Vodník, Polednice a Zlatý kolovrat, symfonie č. 7 d moll a č. 8 G dur, Requiem a opery Dimitrij, Jakobín a Rusalka, kterou připomíná závěrečná část expozice, v níž jsou vystaveny kostýmy hlavních postav: Rusalky, vodníka, prince, kněžny a ježibaby. (Svou nejslavnější symfonii, Novosvětskou, Dvořák sice na Vysoké nenapsal, ale jistě netušil, že jednou zazní na Měsíci – její nahrávku tam v roce 1969 v kosmické lodi Apollo 11 „přivezl“ Neil Armstrong.) Úplně na závěr jsme si pak v Galerii Václava Kounice, která je umístěna ve sklepních prostorách Památníku, prohlédli výstavu Světová interpreti Antonínu Dvořákovi. Po shlédnutí celé Dvořákovy expozice i zmíněné výstavy jsme se pohodlnou lesní cestou vydali k Rusalčinu jezírku a přibližně po deseti minutách jsme v lesním porostu uviděli prosvítat jeho hladinu. Kdybychom sem přišli za měsíčního úplňku, určitě bychom zahlédli rusalku sklánějící se nad ní, ale i za denního světla se zdálo, že by u jezírka nějaká ta pohádková bytost přebývat mohla. Zatímco manželka se kochala okolním prostředím, já jsem si vzpomněl na dávno zapomenutou příhodu z dětství; snad mi čtenáři promínou, když ji zde uvedu. - Jednou, když mi bylo asi tak jedenáct, mě rodiče vzali do

Národního divadla na představení Rusalky. Seděli jsme ve druhé nebo třetí řadě a vše probíhalo „normálně“ až do chvíle, kdy se z rákosí zcela neočekávaně vynořil vodník a mocným hlasem zapěl: „Běda! Ubohá Rusalko bledá!“ Vzpomínám si, že jsem se tak lekl, že jsem málem spadl ze sedadla. - Od té doby jsem Rusalku viděl několikrát, ale tato příhoda se naštěstí už nikdy neopakovala.

Po krátkém posezení na lavičce u břehu jezírka jsme se vydali zpět k Památníku. Chvilku jsme ještě postáli u Dvořákovy pomníku, kde jsme se rozloučili s naším úvodním průvodcem. Když jsme se mu zmínili o besedě s Dvořákovým vnukem, dozvěděli jsme se, že koncem května letošního roku Toníček III., jak se mu říkalo, ve věku 88 let zemřel. Přestože jsme se s ním setkali jen jednou, svým vyprávěním na zmíněné besedě nás velice zaujal. Díky jemu jsme také místo pobytu jeho slavného dědečka navštívili a prožili tu krásné letní odpoledne.

HgS

O FUNKČNÍM PŘÍSTUPU (ve fyzioterapii)

Co je funkce?

V matematice funkce znamená VZTAH. Jestliže se číslo x mění, mění se určitým způsobem i číslo y , v závislosti, ve VZTAHU k x . Čím více čísel je vzájemně ve vztahu, tím variabilnější jsou jejich proměny. Vztahy v živém těle není snadné zachytit, je jich mnoho. Živá bytost, člověk, je ve stálých změnách, v pohybu: uvnitř probíhá cirkulace, zpracovávání, distribuce, čištění, navenek pohyb, odpovídání na vlivy prostředí, reakce a interakce... Každá část těla má svůj úkol, svoji práci pro všechny ostatní části a je také na práci ostatních částí závislá. Vážne-li činnost na jednom místě, všechna ostatní to pocítí. A (různě) zareagují. Některá nemohou pracovat, jiná nedostatek kompenzují, jiná sáhnou do rezerv a vypadá to, jakoby se nic nestalo. Jiná spustí alarm.

V životě to může vypadat tak, že někoho začne bolet v kříži

Abychom porozuměli, potřebujeme dát dohromady hodně informací: jak je tento člověk vybavený fyzicky? Jakou má teď kondici a zdraví? Jaké měl nemoci? Jakou má/měl zátěž fyzickou a duševní? Tyto všechny informace musíme dát do VZTAHU, utřídit, uspořádat a uvážit, co je potřeba změnit a jak; co je potřeba se naučit, aby už v kříži nebolelo. Přístrojová, zobrazovací vyšetření struktury jsou důležitá u akutních případů a u zranění. Živé tělo se mění podle zátěže a způsobu života. Změny struktury (např. obratle) jsou odpovědí na zátěž, nejsou příčinou potíží. Bolest vzniká při zranění a při nevhodné (náhlé či dlouhodobé) špatné zátěži, která způsobí bytosti nerovnováhu.

Funkční myšlení

Funkční myšlení nás vede hledat řešení: jak změnit zátěž? Jak se připravit na zátěž? Co je třeba změnit na sobě, v sobě? Co je třeba změnit v prostředí? Jsou tyto změny

dostatečné? Jak obnovit vyčerpané rezervy? Funkční myšlení, funkční přístup není tedy metoda, návod. Je to tvořivý proces hledání řešení konkrétní situace konkrétního člověka.

Lékaři, terapeuti, kteří takto pracují, musí být otevření, vnímaví, nebojící se neznámých problémů. Hledají i nová řešení, zkoušejí, ale mohou sáhnout i do zkuš-

nosti starých, „překonaných“. Nemají předem hotové řešení, které pacient „zkonzumuje“. Naopak: SPOLEČNĚ s pacientem hledají a doprovází jej na JEHO aktivní cestě ke zdraví.

Pan profesor Lewit říkal, že rehabilitace (fyzioterapie) VYŽADUJE aktivní spolupráci pacienta. A tak to je.

Bc. Clara Lewitová

Beseda Nadačního fondu Karla Lewita

Nadační fond Karla Lewita (NFKL) vás srdečně zve na Besedu Nadačního fondu Karla Lewita, pořádanou v sále dobřichovického zámku dne 2. listopadu 2017 od 18.00 do 20.00 hod. Besedu uvede dcera pana profesora Clara Lewitová přednáškou o Funkčním přístupu, který pan profesor v průběhu svého života rozvíjel. Bude promítnut film o profesoru Karlu Lewitovi a členové NFKL Vás seznámí s činností nadačního fondu. Následovat budou odpovědi na dotazy z publika. Pokud Vás zajímá Funkční přístup

nebo máte jakékoliv potíže s pohybovým systémem, přijďte se zeptat. K vidění budou také zajímavé osobní předměty, dokumenty a fotografie z pozůstalosti pana profesora. Prof. MUDr. Karel Lewit, DrSc. byl zakladatelem moderní funkční diagnostiky a léčby vertebrogenních onemocnění a manuální terapie v bývalém Československu. Dlouhodobě žil a působil v Dobřichovicích. Nadační fond Karla Lewita uchovává a dále rozvíjí odkaz pana profesora. Více informací na www.karellewit.cz.

UČENÍ NEMUSÍ BÝT MUČENÍ

Prázdniny jsou za námi a s novým školním rokem přichází nové školní výzvy. Nejedna rodič si před koncem srpna povzdechne, že už je to tu zas. Škola, testy, písemky a zkoušení. Dějepis, zeměpis, přírodopis, jazyky a s nimi hromada letopočtů, pojmů, slovíček. Když si to takto napíšeme jako seznam, vypadá to docela strašidelně... Ale být to tak určitě nemusí.

Takovou blbost si pamatuješ!

Mozek člověka se původně vyvíjel pro jiné účely, než je zapamatování velkého množství informací. Jeho hlavním úkolem bylo rychlé rozhodnutí, zda toho medvěda, který stojí proti mně, mám šanci ulovit já, nebo je lepší rychle utíkat pryč. A informace, které se tehdy člověk potřeboval naučit a zapamatovat si, se zkrátka učil praxí a nápodobou.

Je-li tedy naším úkolem, naučit se dlouhý seznam slovíček nebo letopočtů, který je už na první pohled nudný, mozek bude místo učení stále odbíhat k zajímavějším myšlenkám. Ostatně, určitě se vám taky někdy stalo, že jste se na konci právě přečtené stránky přistihli, že vlastně vůbec nevíte, o čem byla, protože přemýšlíte o něčem jiném. Proto je potřeba

Medailonek Bc. Clara Lewitová

Bc. Clara Lewitová (dříve Hermachová) je fyzioterapeutka a učitelka. Ze zkušeností své mnohaleté praxe, inspirována svými učiteli, prof. Lewitem, prof. Jandou, prof. Vělem, vyvinula způsob myšlení a práce nazvaný Fyzioterapie funkce. Spolu se svými spoluučiteli předává tento způsob myšlení dále ve formě 4 navazujících kursů. V Centrech komplexní péče Dobřichovice a Sámova má Klinické konzultace, které jsou určeny pro pacienty a jejich terapeuty (či lékaře). Clara Lewitová je jednou ze zakládajících členů Nadačního fondu Karla Lewita, jehož posláním je rozvíjet funkční způsob myšlení ve zdravotnictví.

ba informace, které chceme „dostat do hlavy“, naservírovat mozku v zajímavější podobě.

Film v hlavě

Být, bydlet, obyvatel, byt, příbytek, nábytek, dobytek... a tak dále. Seznam vyjmenovaných slov, která umíme jako básničku. Aby je ale dítě umělo správně používat, potřebuje je znát v kontextu i se slovy příbuznými. Když se vyjmenovaná slova po B učil můj syn, vymysleli jsme na ně společně krátký příběh. Zkusíte si ho během čtení představovat jako film. Byl jeden kluk a ten bydlel v malém bytě. Byl to jeho příbytek, ve kterém měl krásný nový nábytek, ale žil tam s ním i dobytek. Měl, pravda, zvláštní obyčeje, ale jinak byl docela bystrý. Každý den trhal byliny pro svou kobylu a býka na loukách kolem Přibyslavi.

Viděli jste ve své představě toho podivína, místo, kde žil i jeho neobvyklé spolubydlící? Pokud si takový příběh navíc dítě vymyslí samo (a čím bude bláznivější a absurdnější, tím lépe), bude ho (a jeho mozek) bavit a zapamatování tak bude mnohem efektivnější.

Učivo zakreslete do mapy

Vytvořit si příběh na nějaký seznam slov je prima, řeknete si, ale co když se má mé dítě naučit do přírodopisu mnohem obsáhlejší soubor informací, které mezi sebou mají různé vztahy, které je třeba pochopit. Na to si přeče s příběhem nevystačí.

Přesně na takové situaci si ale můžeme nakreslit mapu. Jakou? Myšlenkovou. Je to v našich končinách zatím ještě málo používaný způsob zápisu informací nikoliv pod sebe, ale do prostoru. Při tzv. lineárním zápisu (tedy na odrážky pod sebe), zapojujeme více levou polovinu našeho mozku. Je to ta, která má na starosti slova, čísla, logiku, seznamy a analýzy. Tedy všechny potřebné věci, řeknete si možná. Ale když se nad tím zamyslíte, využíváme pak pro učení jen jednu polovinu našeho mozku. A to je škoda, ne? Zakreslíme-li si informace do myšlenkové

mapy, která bude barevná a sem tam třeba i s malým obrázkem, zapojíme do procesu učení i polovinu pravou. Tu, v níž se skrývá naše představivost, má ráda barvy a rytmus a pomáhá nám vidět danou problematiku jako celek se vztahy mezi informacemi.

Při vytváření myšlenkové mapy tedy musí spolupracovat obě poloviny mozku, a ačkoliv se to na první pohled nemusí zdát, mozek to bude natolik zajímat, že se bude na dané téma opravdu soustředit a ještě přinese další asociace. Myšlenkové mapy totiž umožňují vidět pojmy v souvislostech a tím rozvíjet další asociace.

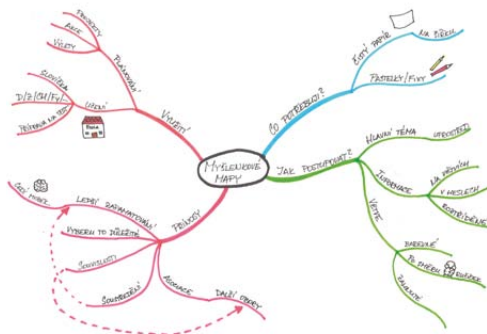
Rozsah tohoto článku není takový, abych mohla rozebrat myšlenkové mapy dopodrobna, ale věřím, že s pomocí jedné jednoduché mapy, kterou jsem pro vás nakreslila, si uděláte představu, jak na to.

Možná si teď říkáte, že to je strašně časově náročné a že klasické biflování je přece rychlejší, ale nebojte se to vyzkoušet. Z počátku to opravdu může trvat déle, než vymyslíte příběh nebo nakreslíte myšlenkovou mapu, ale postupně se „rozhybe“ i pravá polovina mozku a s každým dalším pokusem to půjde rychleji.

A navíc nezapomínejme, že právě tím vymýšlením už se učíme. Z mé zkušenosti stačí takový příběh vymyslet, jednou či dvakrát převyprávět a je to. Nebojte se tedy v novém školním roce vymýšlet „blbosti“ a kreslit barevné mapy.

Ing. Hana Habartová
trenérka paměti

www.hanahabartova.cz

PETR VÁŇA

V minulém čísle Kukátka jsme se zmínili o demontáži sochy sv. Václava z moc zajímavé a historicky velmi cenné všenosrské zahrady - t. zv. voluptuáru Teyrovských. Socha se snímala kvůli restaurování a bude v září nově usazena a vysvěcena, o čemž najdete informaci v rubrice Kultura. Restaurování se ujal sochař a restaurátor Petr Váňa. Za takové situace jsme jej nemohli nepožádat o rozhovor.

Kukátko: Petře, jaké bylo rozhodování přijmout nabídku restaurovat tuhle speciální sochu?

P. Váňa: Máte pravdu, že tahle socha je zajímavá a zajímavý je celý koncept sochařské výzdoby zahrady Teyrovského ve Všenosrech. Je tak trochu tajemný, zapomenutý, zdevastovaný. Přitom Čeněk Vosmík, který je autorem sochy pro tuto zahradu, je významný český sochař. Já se o této památce díky Vám, kteří jste mě oslovili, abych restauroval sochu sv. Václava, dozvídám mnoho zajímavého. Předtím jsem (popravdě řečeno) věděl pouze to, že toto místo se sochami existuje. Prozkoumat sochy je pro mě zajímavé poznání.

K.: Co v praxi obnáší restaurování tohoto typu soch obecně a jak to bylo u této sochy konkrétně, tedy z jaké koncepce jste vycházel?

P. V.: Tato socha je betonový výdusek podle modelu, sochaře Čeňka Vosmíka. Je to odlietek sochy, kterou vytvořil pro rampu Hradčanského náměstí v Praze. Zde je vysekána do kamene. Tento sochař byl především výborný kameník. Pravděpodobně se s ním architekt zahrady ve Všenosrech, pan Alois Dlabač, domluvil a vznikla betonová kopie podle jeho modelu. V době vzniku této zahrady to byla moderní technologie. Já jsem také sochař, který pracuje v kameni, ale jsem i restaurátor a mám licenci na restaurování kamene, ale i na restaurování betonových sochařských výdusků. Proto mě také tato socha zajímá. Mimo příběhu

této zahrady i z odborného hlediska. Jak je výdusek udělaný, jak je kotvený, jak je zachovaný a podobně.

K.: Jaké byly největší problémy?

P. V.: Nejsložitější je transfer sochy, tedy odstěhování z původního místa. Je to i trochu nebezpečné. Nikdo nezjistí předem, jak je socha kotvena. Je třeba sochu vyvést na jeřáb, pak odsekat spáru a odřezat kotvící armaturu. V tomto případě byly použity na soklovou část betonové cihly spojené opravdu kvalitním čistým cementem. Socha se soklovou částí byla spojena čtyřmi armovacími čepy. Důležitý je systém vyvázání sochy do lan při zdvihání a při pokládání, za to je restaurátor zodpovědný. Vlastní restaurování není složité. Povrch sochy se očistí od nánosů mechů a usazených nečistot, injektují se praskliny epoxidovými lepidly, odhalená armatura v prasklinách se napustí inhibitorem pro kov, odlomené části se domodelují tmelem na bázi cementu, provedou se lokální barevné retuše a povrch se hydrofobizuje.

K.: Jak se dílo daří?

P. V.: Restaurování již bude pomalu dokončené. Dělam na tom pomalu s dcerou Eliškou, která je také restaurátorka. Ta dělá i kopii původního nápisu na sokl. Jsem rád, že jste mě do tohoto projektu přizvali. Je to zajímavé a dozvěděl jsem se více o Všenosrech. I setkání se všemi nadšenci, odborníky a patrioty Všenosr je pro mě zajímavé. Děkuji.

Za Kukátko se ptal J. Matl

PAMĚTNÍ KNIHA OBECNÉ ŠKOLY V DOBŘICHOVICÍCH

4. pokračování

V podzimním čísle se seznámíme se zápisy z let 1930 – 1935. Zapisovatelem je vždy Karel Plaňanský, správce školy, jeho záznamy jsou stručné, dodržuje přesné rozvržení a stejná témata v jednotlivých školních rocích. Do zimního čísla nám zbývají zápisy do r. 1939, kdy pamětní kniha končí, ačkoli zůstává mnoho nepopsaných stran, za okupace totiž musely být zavedeny nové školní kroniky. Vzhledem k tomu, že bylo v Dobřichovicích k 1. 9. 1935 konečně povoleno zřízení měšťanské školy, byla pro měšťanku zavedena i samostatná pamětní kniha. Obě školy - obecná i měšťanská - mají vlastní vedení i učitelský sbor, tedy i vlastní kroniky. Nová přístavba školy a stará budova nejsou propojeny a mají zvláštní vchody.

1930/1931

O prázdninách se opravovala střecha, tašky byly nahrazeny eternitem, prohnilé trámy byly vyměněny za nové a na nebezpečných místech byla opravena i vazba. Byly zhotoveny i nové žlaby se čtyřmi svodidly. Oprava stála obec 30 000 Kč. Staré dlouhé lavice byly nově natřeny a byt řídícího byl opatřen splachovacím záchodem.

Vyučování navštěvovalo v pěti ročnících 299 žáků, 158 chlapců a 141 dívek. Opět musely být zavedeny 2 pobočné učebny, protože 3. a 4. ročníky měly po dvou třídách. Učitelský kádr se stabilizoval. Oporami sboru jsou: Karel Plaňanský, správce školy, Antonín Frýdl, František Bobek a František Vyhna. Mladá literární* učitelka – čekatelka Berta Lieblová, dcera místního křižovnického lesního, si vybírá hned od 1. září 1930 zdravotní dovolenou a zastupuje ji po celý školní rok

Marie Nováková, roz. Dvořáková, učitelka ženských ručních prací a domácích nauk, přichází do Dobřichovic v r. 1931

Okresní školní inspektor Ferdinand Černý - zasloužil se o zřízení měšťanky v Dobřichovicích

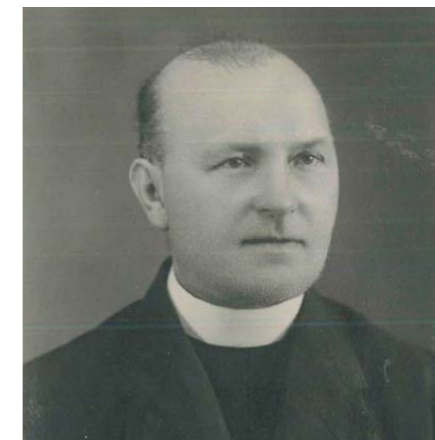
výpomocný učitel Rudolf Hlava, absolvent učitelského ústavu. Ten po prázdninách odchází do Kbel. Nástupem většího počtu žen do učitelského povolání nastává i větší fluktuace v učitelském sboru. Zprvu ženy většinou působily jako učitelky ženských ručních prací a domácích nauk, pak se ale uplatňují i v ostatních předmětech, dále jako třídní učitelky nebo katechetky vyučující náboženství. Během školního roku byla přeložena Matylda Pinkavová, učitelka ručních prací, odchází k 15. 2. 1931 do Břevnova. Po měsíčním suplování zaujímá její místo Amálie Šorejsová – Tejnská z Prahy a setrvává pouze do letních prázdnin.

Školní oslavy probíhají v příštích 5 letech vcelku stereotypně, většina z nich je patrně určována ministerstvem školství a národní osvěty. Vznik republiky, tedy 28. říjen, a narozeniny presidenta Masaryka, tedy 7. březen, bývají vzpomenu ty proslovy třídních učitelů, deklamace básní a zpěvem státních hymen. Na škole bývá vyvěšen státní prapor. Rovněž se vzpomínají životní výročí

významných osobností z uměleckého a politického života. Od tohoto roku se v celém pětiletém období připomínají následující politické události:

1. Svatomartinská deklarace, čili Deklarace slovenského národa (Deklarace byla přijata 30. října 1918 v Martině při zakládajícím zasedání Slovenské národní rady. Text navrhl evangelický farář Emanuel Zoch, upravil Milan Hodža a byl přijat 200 zástupci slovenského národa. Text se nedochoval a deklarace byla a je na Slovensku kritizována za to, že z ní byly odstraněny požadavky na národní sebeurčení.)
2. dějiny Jugoslávie a Rumunska, partnerů ČSR v tzv. Malé dohodě – klade se důraz na poválečné poměry v těchto zemích, zejména vznik a vývoj Království Jugoslávie a Království Rumunska
3. vznik a vývoj Druhé Polské republiky

V ekonomice státu se začínají projevovat následky světové hospodářské krize, zejména v průmyslu, roste nezaměstnanost a s ní i chudoba. Škola opět na jaře nabízí dětem nezaměstnaných rodičů mléko z fondu Okresní péče o mládež ve Zbraslavi. Je rozdáno 472 litrů mléka.

P. Jindřich Strnad - katolický farář v Dobřichovicích v l. 1933 - 1945

Hrob rodiny Lieblův v Karlíku, je tu pochována mladá učitelka Berta (Beruška) Lieblůvá (1907-1931)

Zdravotní stav žactva je uspokojivý, pouze se u několika malých dětí objevil záskrt. Závěr školního roku má obvyklý průběh. Po proslovech učitelů jsou zazpívány hymny a rozdány školní zprávy a 6 žákům i propouštěcí vysvědčení.

*Pozn. *Literární učitelka učila všechny předměty kromě ručních prací, industriální učitelka pouze ženské ruční práce a domácí nauky.*

1931/32

Opět byly zavedeny zatímní, tj. paralelní třídy pro 2. a 4. ročník. Pokračuje pokles počtu žáků, způsobený odchodem do školy občanské (tj. měšťanské) a odstěhováním. O prázdninách byly opraveny podezdívky a byt řídícího učitele, do pobočné třídy U Zýků byla zakoupena nová kamna.

Novým členem sboru se stává Ladislav Kalina, zdejší rodák. Narodil se v r. 1905, působil jako učitel v mělnickém okrese, naposledy v Řepíně. K vyučování ženských ručních prací byla přijata k 1. 9. 1931 Ma-

rie Dvořáková, učitelka ze Řevnic. Dostává na zdejší škole úvazek 15 vyučovacích hodin, dalších 9 hodin učí v Řevnicích. Náboženství československé husitské vyučuje Albín Vinkler ze Zbraslavi. Ve 2. pololetí ho nahradila Františka Bonhardová, roz. Zemanová rovněž ze Zbraslavi. Jindřiška Svobodová, učitelka-čekatelka, podává k 22. 9. žádost o zdravotní dovolenou. Místo ní učí od 1. 10. Marie Klosová, narozená 13. 4. 1912 na Král. Vinohradech, absolventka učitelského ústavu. Zůstává do 31. 12. 1931. Vypsání místo definitivní učitelky získává k 12. 2. 1932 Františka Kolářová, roz. Pokorná, dosud působící na škole v Žirovnici, okr. Kamenice n. Lipou. Narodila se v r. 1891 v Žirovnici a učí od r. 1913. Nastupuje k 1. 8. 1932.

20. listopadu 1931 sbor ztratil navždy mladou kolegyni, Bertu Lieblůvou, která zemřela ve věku 24 let. Je pohřbena v rodinném hrobu na hřbitově v Karlíku. Pohřbu se zúčastnilo učitelstvo i žactvo.

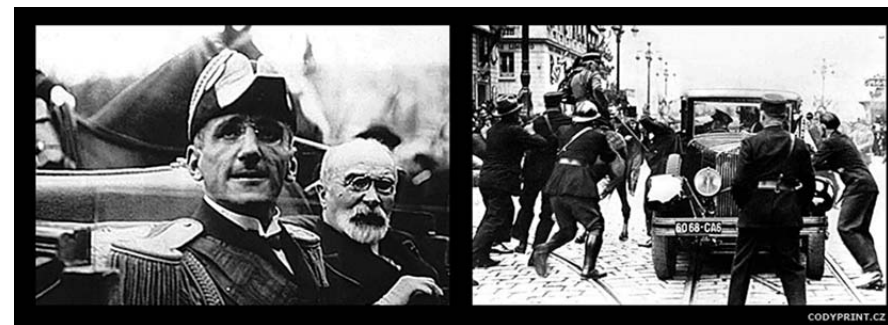
Oslavy zůstávají podobné, rovněž tak podávání mléka dětem nemajetných rodičů. V zimě a zjara dostává svažené mléko 40 žáků. Z nemoci se u žactva vyskytly plané neštovice, spalničky, angína a zánět středního ucha. Školní rok končí 28. června, propuštěni jsou 4 žáci.

1932/33

1. září školáci nastupují do svých původních tříd a teprve potom jsou učitelé odvedeni do tříd nových. Žáků je zapsáno 309, a proto je v tomto školním roce zřízena pouze 1 pobočná (paralelní) třída pro 4. ročník, a to opět ve statku U Zýků. Třídními učitelé jsou: 1. třída: K. Plaňanský, 2. třída: A. Frýdl, 3. třída: F. Bobek, 4.a: F. Vyhnal, 4.b: L. Kalina a 5. třída: F. Kolářová-Pokorná. V 1. – 4. ročníku se počet žáků pohybuje od 55 do 65, v 5. ročníku je jich 20. V ženské části sboru dochází k častým výměnám. Od 1. 9. 1932 odchází E. Tomková do Dolních Mokropes a Řevnic,

rář, československé husitské Alois Klimt ze Zbraslavi, československé evangelické Bohuslav Pospíšil, pražský student teologie.

Od 13. 2. do 18. 3. 1932 dal obecní úřad vařit polévky pro 40 žáků, celkem se rozdalo 1000 porcí. Dál pokračovala akce mléčná, na kterou od Okresního ústavu péče o mládež ve Zbraslavi škola obdržela 300.- Kč. Mléko se svařilo ve školní kuchyni a bylo podáváno třikrát v týdnu 40 žákům. Kupovalo se vždy 10 litrů po 2.- Kč z křížovnického dvora a vydávala ho M. Nováková-Dvořáková. V dubnu byla zvolena nová školní rada, jejím předsedou se stal mlynář Karel Havlík, školu zastupovali: K. Plaňanský, místopředseda, F. Vyhnal a L. Kalina; za obce byli zvoleni: V. Miffek, klempíř a J. Bartůněk, obchodník za Dobřichovice, A. Šoch za Karlík, F. Švéd za Lety a J. Špaňhel za Vonoklasy. Jako náhradníci byli navrženi: J. Čumrda, A. Pešl a R. Rössener, nájemce dvora. Na odstraňování nezaměstnanosti byla státem

Aientát na jugoslávského krále Alexandra I. Karadjordjeviće. Na následky postřelení a následný infarkt zemřel i francouzský ministr zahraničí J. L. Barthou, taktéž jugoslávský dvorní maršálek Alexandr Dimitrijevič

J. Svobodová do Kbel a Dolních Mokropes. Učitelka Marie Dvořáková se provdala za Miroslava Nováka a od 1. 10. do 31. 12. 1932 byla na mateřské dovolené. Po tu dobu ji zastoupila výpomocná učitelka Květoslava Hlavová z Příkrého u Semil, absolventka učitelského ústavu. Náboženství vyučovali: římsko-katolické P. Josef Hradec, místní fa-

vypsána a uzákoněna k 21. 3. 1933 státní investiční půjčka, nazvaná Půjčka práce. Učitelský sbor na ni upsal 2 300.- Kč. Místní školní rada poskytla finance na zakoupení knih do žákovské a učitelské knihovny a na učební pomůcky pro školní kabinetní sbírky. Z nemoci se vyskytovala nejčastější angína. Školní rok byl ukončen 28. 6. a propouštěcí

vysvědčení dostalo 10 žáků. O prázdninách se celá škola vybílila, rovněž tak i byt řídícího. Do 2. třídy byla zakoupena nová násylná kamna a lavice ve třídách byly doplněny novými.

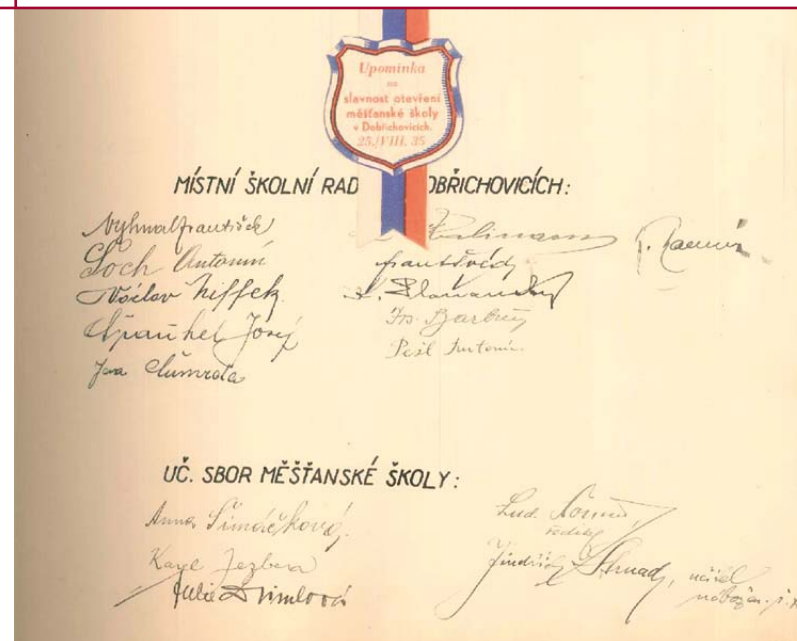
1933/1934

Rok začal 1. 9. 1933 se 305 žáky a rozdělenou 4. třídou. Třídními učiteli jsou: 1. třída: F. Vyhnal, 2. třída: K. Plaňanský, 3. třída: L. Kalina, 4.a: A. Frýdl, 4.b: F. Bobek a 5. třída: Emílie Železná-Tomková. Učitelka F. Kolářová-Pokorná se vrátila do Žirovnice a zatímkní učitelkou byla k 1. 9. 1933 jmenována Emílie Železná-Tomková. Ženské ruční práce vedla Marie Nováková, roz. Dvořáková. Náboženství vyučovali: římsko-katolické P. Josef Hradec, československé husitské Anna Vondráková ze Zbraslavi, českobratrské evangelické Anna Ernestová z Prahy. P. Josef Hradec byl jmenován farářem v Tursku a vyučování převzal od 27. 10. nový farář P. Jindřich Strnad, zbraslavský vikář, předtím byl farářem ve Slivenci. K obvyklým oslavám přibývají výročí: úmrtí Jana Žižky z Trocnova a Jana Amose Komenského, Jana Husa, generála Štefánika, Bedřicha Smetany, Antonína Dvořáka a narození Jana Nerudy. Rovněž byly oslaveny narozeniny prezidenta Masaryka a jeho opětné zvolení do funkce. Konal se oslavný průvod za účasti školní mládeže. Na podzim byly vybíleny třídy, chodby a záchody, byly opraveny tabule. V 1. a 2. třídě byly přidány k osvětlení 2 žárovky a elektrické vedení bylo zapuštěno do omítky. Do tří tříd byla zakoupena nová násylná kamna. V prosinci byly postaveny v dolní chodbě nové dveře, tzv. lítací, aby chránily před chladem. Zdravotní prohlídku žactva vykonal 15. 12. 1933 MUDr. L. Šimůnek, obvodní lékař ze Řevnic. Okresní péče o mládež Zbraslav poslala 200.- Kč pro 40 chudých dětí na polévky v měsíci březnu. E. Železná si vybrala zdravotní dovolenou od 16. 4. do 30. 6. 1934. Zastoupila ji Zdeňka Dbalá. Od 1. května do 15. 6. čerpal zdravotní dovolenou řídící učitel Karel Plaňanský, léčil se v lázních

Trenčianské Teplice. Ve spravování školy ho zastupoval F. Bobek, ve výuce Ludmila Mikešová od 1. 5. do 16. 5., pak odchází do Řevnic a do 15. 6. ho zastupuje Eduard Janisch. Před koncem školního roku některé děti onemocněly angínou, spalničkami a zánětem středního ucha. Závěr roku byl poznamenán stavebním ruchem, nastaly totiž přípravné práce na přístavbě školy a hluk a prach rušily při výuce. Rok byl zakončen 28. 6. 1934 a 5 žáků obdrželo propouštěcí vysvědčení.

1934/1935

Školní rok začíná 3. 9. s 276 žáky a 1 pobočnou třídou ve 4. ročníku. Větší počet žáků odchází do měšťanské školy v Řevnicích s tím, že se vrátí po otevření nové budovy a zřízení měšťanské školy v Dobřichovicích. Náboženské vyznání školáků v tomto roce je následující: katolické 197 žáků, československé husitské 32, českobratrské evangelické 5, pravoslavné 2, bez vyznání 40. Katolické náboženství vyučují: 1. - 3. třídy: Hana Kolínová, 4. - 5. třídy P. Jindřich Strnad, československé husitské Hana Bláhová ze Zbraslavi, českobratrské evangelické Anna Ernestová z Prahy. Ministerstvo školství a národní osvěty rozdělilo školní okres Praha-venkov od 1. 1. 1935 na 2 dozorčí obvody, jižní a severní. Ve sboru dochází k těmto změnám. Přichází literární učitelka Augusta Jankovcová-Matoušková, nar. 17. 3. 1893 v Blovicích, dále učitelka ženských ručních prací Marie Kolínová, nar. 2. 7. 1904 v Nuslích, československé náboženství vyučuje Hana Bláhová, nar. 15. 3. 1913 v Jaroměři. Marie Nováková žádá o zdravotní dovolenou, od 1. 10. do 31. 12. 1934 ji zastupuje výpomocná učitelka Božena Drobilová, nar. 24. 8. 1912 v Hradečicích u Strakonic, která přichází z Týna n. Vltavou. Přístavba školy byla ukončena 15. 11. a týž den odpoledne proběhla úspěšně kolaudace. Kromě státního svátku 28. října, dále utvoření Království Rumunů a Království Jugos-

rada: František Vyhnal, učitel; Antonín Šoch, Václav Miřfek, Josef Špaňhel, Jan Čumrda, Ladislav Kalina, František Švéd, Karel Plaňanský, řídící učitel na obecné škole. Josef Bartůnek, Antonín Pešl. Chybí podpis předsedy Karla Havlíka
učitelé: Anna Šimáčková, Karel Jezbera, Julie Drimlová, P. Jindřich Strnad a ředitel školy, Ludvík Kohout.

slávie a sjednocení Polska se během roku připomínají následující životní výročí: M. Jana Husa, 11. 10. úmrtí Jana Žižky z Trocnova, 15. 11. úmrtí Jana Amose Komenského, 4. 5. úmrtí generála Milana Rastislava Štefánika, 8. 2. úmrtí dr. Aloise Rašína, 6. 6. 100. výročí narození Adolfa Heyduka. Rovněž byly oslaveny 85. narozeniny prezidenta Masaryka, na jeho památku byly před školou zasazeny 2 lípy a členové školní rady s předsedou K. Havlíkem pořádali v 19 hod před sokolovnou veřejnou oslavu. Rada a učitelé zaslali na Hrad blahopřejný telegram. Štefánikovo výročí bylo oslaveno ve 2. květnovém týdnu, byly uspořádány závody leteckých modelů, které zhotovili žáci. Nezapomnělo se na Svátek matek a mírovou půlhodinku. 9. října 1934 byl v Marseille zavražděn na státní návštěvě Francie Ale-

xandr I., jugoslávský král (1888 - 1934). Atentát spáchal bulharský revolucionář Vlado Cernozemski, alias Veličko Dimitrov Kerin, původem Makedonec. V den pohřbu 16. 11. byla vyvěšena černá vlajka na nové části budovy. Od 7. 2. do 6. 3. 1935 po dobu 21 dnů byla 84 dětem rozdávána polévka, jednalo se o 1764 porcí za 1251 Kč 60 hal. Školní rada poskytla 611 Kč 60 hal., obec 150 Kč, Venkov dětem 490.- Kč. Hostinský Cabrnach dodal 60 porcí zdarma. Z nemoci dětí se vyskytovala zejména angína. 5. ročník podnikl pěší výlet k jezírku v údolí za Karlíkem, 3. ročník se vydal k jezírku v letovském lese, šli přes Řevnice, pak na Skalku a odtud do Dobřichovic. Rok končí 28. 6. a propouští se 10 žáků.

Zpracovala J. Váňová

PALACKÉHO ULICE

Jaká byla, jaká je a jaká bude či by být mohla

Aneb: o dnešní hodnotě staveb v této ulici, o historické paměti místa, jež se stalo naším domovem, o možnostech a limitech dané oblasti do budoucna.

V Kukátku jsme v minulosti pravidelně a cíleně uveřejňovali články naší redakční kolegyně Mgr. Jany Váňové o historii dobřichovických statků, staveb, které tvořily historické jádro Dobřichovic vlastně od středověku. Zkusíme se nyní podívat na toto téma z trochu jiného úhlu pohledu.

Rozhodli jsme se tedy nyní postupně uveřejňovat i materiály týkající se stavební podstaty budov, které tvoří historické centrum Dobřichovic. Je to jistý pendant k historicky pojatým článkům kolegyně Váňové, ale nové texty přinášejí v řadě ohledů pohled jiný a – přiznejme si – často neznámý a překvapivý. O to větší důvod, aby je mohli číst i ostatní. Po věcné stránce články, které hodláme uveřejnit, přinášejí nové informace k dosud zveřejněným. Přiznejme si ale také, že právě Palackého ulice je ve veřejné debatě v současné době docela citlivé téma. Může se tedy stát, že i sebeneutrálnější popis staveb bude posuzován z mnoha úhlů pohledu podle toho, jaké má kdo informace, znalosti, orientaci, priority, cíle, zájmy. Trochu jsme váhali, zda se do toho pustit, byli a jsme si vědomi toho, jak složité téma otevíráme. Vedli jsme o tom v redakční radě delší debatu a pokoušeli se sladit původně i odlišné pohledy a názory. Preferujeme ale informace i otevřenost. Proto jsme se nakonec rozhodli téma pojmout v celé jeho šířce. A doufejme, věcně.

Za první krok k veřejnému diskursu považujeme shromáždění informací, a to ve vši rozmanitosti, již jsme schopni poskytnout. Je však i nám jasné, že se tím dotýkáme souvislostí obecnějších, a že vzniknou debaty, v nichž se setkají zastánci různých

konceptů či směrů. Tomu se nebráníme. Naopak: bude dobré, když debata proběhne, a k ní bude moci říci své každý, kdo se k tomu bude cítit kompetentní. Nezasťíráme, že hodláme oslovit také některé specialisty z různých oborů (historiky, etnology, urbanisty a další).

Cíl je tento: pojdme se pokusit alespoň trochu odstranit příkopy mezi některými obyvateli Palackého ulice a jejich podporovateli na straně jedné, kteří schválený regulační plán centra města považovali/považují za omezení svých vlastnických práv a kteří usilovali o jeho změnu (dosaženou jen částečně), a na druhé straně těmi, kteří regulační plán v původní podobě schválili či jej považují za správné či v rámci možností přijatelné řešení.

Zkusme si definovat systém hodnot a říci si, které jsou pro nás prioritní a proč. Abs-trahujme od osobních animozit i chyb, které se možná staly, zkusme spolu otevřeně a věcně komunikovat a přemýšlejme, jaké jsou možnosti řešení. Řekněme si základní možnosti či limity území, z nichž je nutné vycházet, ať už jsou ty možnosti či limity z různých úhlů pohledů zdánlivě málo kompatibilní. Víme totiž, že když je vůle, může být i cesta. A že příklady funkčních kompromisů se nalézt dají, jakkoli jejich nalézání je pracné a často i nepopulární ...

Hledejme, jak se vypořádat se zadáním, které není, přiznejme si, z nejjednodušších. Mluvme spolu víc než dosud. Ptejme se vlastníků domů v Palackého ulici, jak si tuto ulici představují v budoucnu, jaké mají osobní záměry, připouštějí-li nějakou významnou budoucí přestavbu a třeba i ustoupení s domem od uliční čáry, nebo naopak, investují-li do úprav dnešních domů s představou, že podobě dle regulačního plánu nevyhoví ani v příštích generacích.

V tomto čísle přinášíme první článek o stavebně historickém vývoji konkrétního statku, příště přibude další. Kromě toho jsme připraveni zveřejňovat názory a úvahy, co s touto ulicí dál. Jedna věc je, co může udělat město, druhá, co udělají vlastníci domů. Na nich totiž bude záležet nejvíce.

Je nám jasné, že při čtvrtletní periodicitě Kukátka a při jeho víceméně definovaném rozsahu je diskurs na toto téma na jeho stránkách dosti problematický, avšak možností máme přece více. *redakce*

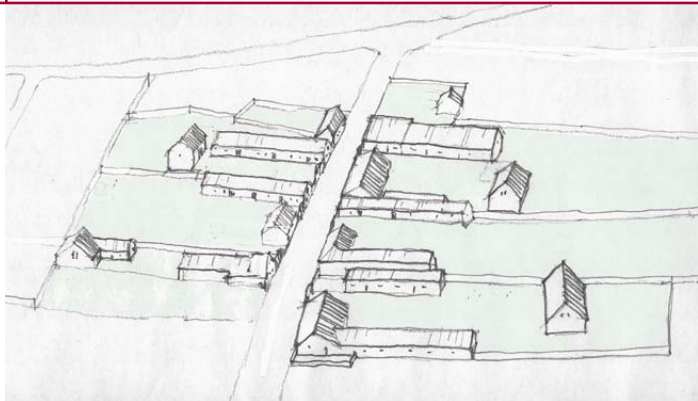
STAVEBNĚ HISTORICKÝ VÝVOJ SELSKÝCH GRUNTŮ V PALACKÉHO ULICI

První část tohoto seriálu navazuje na dříve v Kukátku publikované OSUDY SELSKÝCH GRUNTŮ. Rády bychom přispěly k povědomí o původním charakteru venkovské ulice, její stavební historii a hodnotách její architektury.

Stavebně historický vývoj usedlostí byl zpracován na základě odborných a historických pramenů. První zmínka o ulici je z r. 1337, kdy je zmiňována ves u řeky a dvůr. Jde tedy o dobu středověku, kdy byla ulice založena, a jak naznačují historické prameny, zůstala zachována v uspořádání parcel a stavební čáry až do současnosti. Samozřejmě se tehdy jednalo o převážně dřevěné stavby s doškovými střechami, kde dřevo převažovalo jako stavební materiál až do doby velkého požáru celé ulice v r. 1896. Z doby před požárem ale můžeme rekonstruovat umístění jednotlivých domů v každé usedlosti a objemy původních budov, protože se stavělo a obnovovalo stále

na stejném základu a původním sklepení. Sedláci – majitelé gruntů, kteří tehdy hospodařili v ulici, zachovávali stále stejnou typologii usedlostí až do začátku 20. století a při přestavbách měli velice konzervativní přístup k obměnám domů.

Na stejném místě zůstávala zachována vždy nejdůležitější část obydlí – ohniště a komín, v době středověku v podobě černé kuchyně s pecí, později v podobě kachlových kamen s pečí troubou ve světnici. Dosud jsou zachovány v některých domech původní široké komíny a půdorysné pozůstatky po černé kuchyni, kterou v moderní době obvykle vystřídal koupelna nebo schodiště do podkrovní.

Skica zachovalých objektů z období zlatého věku venkovského stavitelství – z 19. stol. na středověké parcelaci, uliční a stavební čáře

Jeden z nejpozoruhodnějších gruntů v Pa-lackého ulici je čp. 24 patří rodině Kecků a Bařinkových, dříve nazývaný Kuczerovský grunt. Rod Keckových žije na gruntu 170 let. K poznání vývoje usedlosti přispěla do-mácí kronika A. Kecka z roku 1882.

V 19. století na gruntu žilo trvale 9 osob, které hospodařily s dobytkem, koňmi a pra-saty (v 17. století je zapsáno v hospodář-ství nejvíce prasat ze všech gruntů – 13 ks). V historické mapě na konci článku je doložena usedlost s „nespalnou“ stavbou užívanou jako sýpka, později jako kovárna, dále chlévy, stodola a obytné stavení, tehdy dřevěné. K přestavbě obytného stavení i chlévů došlo pravděpodobně po velkém požáru v roce 1896, nebo dříve po povodni

přirážek pro kulaky postihl statek v r. 1953 ještě další požár.

Uliční fasáda vypadala na konci středověku a v nověku (17. – 19. století) pravděpodob-ně dle zobrazené rekonstrukce, vycháze-jící ze zachovalých znaků původní stavby a zvyklostí v tomto regionu.

1872. Po roce 1948 byl majitel Josef Kecek zapsán na seznam celkem 4 kulaků ve vsi Dobřichovice a v tomto období daňových

Po požáru koncem 19. století se fasáda do ulice změnila hlavně použitím nehořlavého materiálu – cihel a pálené střešní krytiny,

a to na všech částech usedlosti. Uliční fasá-da z tohoto období je zachována na původ-ních stavebních plánech a fotografiích.

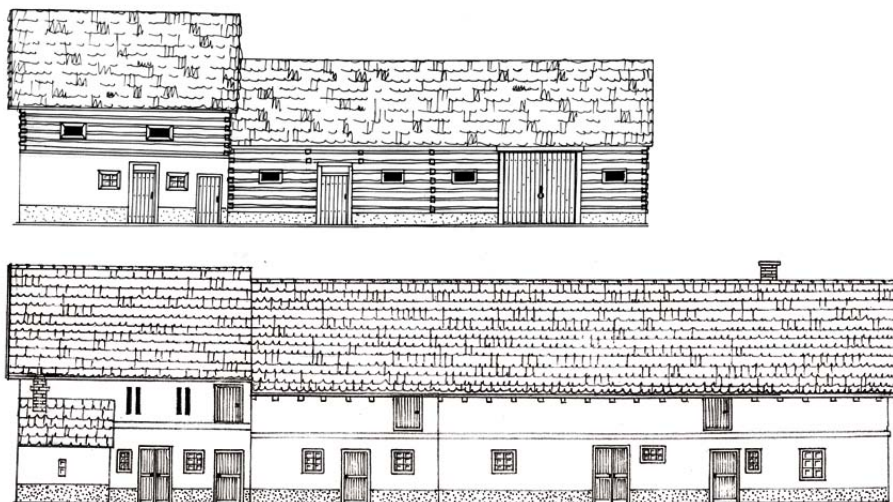
Hospodářskému stavení byla věnována vždy největší pozornost, často byly tyto stav-by zděné na rozdíl od obytných částí, které ještě ve 20. století byly dřevěné - roubené i v Dobřichovicích. Jak je patrné z historic-ké mapy, usedlost měla nespalnou sýpku vedle vjezdu do dvora jistě již v začátku 19. století (na místě však stávalo stavení téměř určitě již na začátku třicetileté války, nevíme jen, zda bylo také zděné). Dvoru dominuje svoji hmotou trakt hospodářského stavení a svědčí o bohatším hospodářství-jak do-kládají nejstarší údaje z doby začátku novo-věku. Hospodářské stavby mají stále zachovalé klenby: v bývalém kravině valené do

Nezměnil se ale objem staveb v průběhu věku, zůstává zachovalé tvarosloví a roz-měry, dvůr zůstává stále uzavřený za vjez-dovou bránou a je obezděn – tak jak se tra-dičně zajišťovala usedlost před povětrností a zloději již od svého založení.

překladových klenutých pasů, v bývalé ko-nírně je novější klenba stájová a v bývalém čeledníku zastropené místnosti klasickou valenou klenbou. Dvůr měl (v mapě patrné) tzv. zelniště neboli oplocenou část zahrady pro zeleninu a předpěstování sazenic.

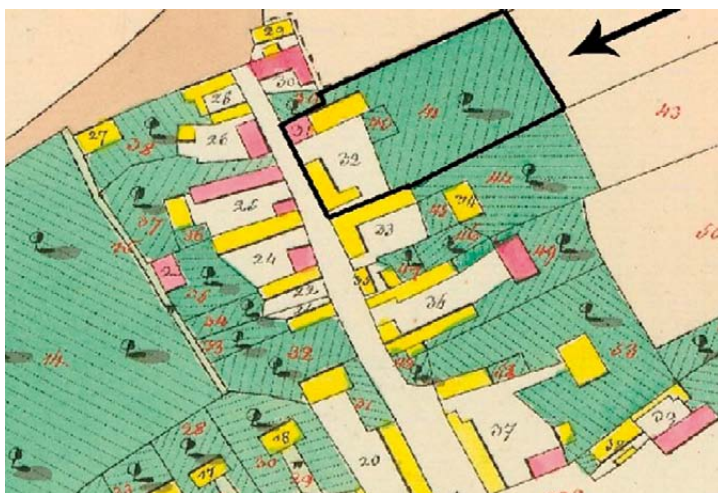

Pohledy na hospodářské stavení měnící se v průběhu věků; horní rekonstrukce zachycuje podobu do 19. století, spodní pohled představuje stavení s dvojnásobnou rozlohou a velikostí stáji, kde stodola byla vyčleněna do nové samostatné budovy uzavírající dvůr.

V historické mapě, kde je vyznačeno umístění budov zhruba v době, kdy usedlost začal obývat rod Kecků. Žlutě vybarvené budovy znamenají, že jsou postaveny ze spalného materiálu – dřeva. Uspořádání budov tvořící dvůr se ale příliš do součas-

nosti nezměnilo, ani velikost parcely a uliční čára. Stále v mapách dominuje svou rozlehlostí a zachováním do současné doby a přispívá významně k historické podobě původní vsi a ulice.

J. Mejsnarová, L. Kučerová

Jarmila Sikytová

Rozhovor s akademickou malířkou JARMILOU SIKYTOVOU

Jarmila Sikytová, rozená Havlíková, restaurátorka textilií, se narodila 1. 8. 1930 v dobřichovickém mlýně, většinu svého života prožila v Karlíku a před rokem se opět vrátila do Dobřichovic. Na svém kontě má několik desítek zrestaurovaných textilií. Když mluví o své práci, září jí oči.

Restaurátoři jsou výjimeční umělci, věnují své výtvarné ambice a schopnosti dílu, které před dávnými lety vytvořil někdo jiný. Dokáží se s ním sžít, proniknout do něho a respektovat ho. Ctí jeho výtvarnou stránku i řemeslnou dovednost. Je to o velké pokoře.

Dějiny odborného restaurování a konzervování nejsou příliš dlouhé, ale prošly různými etapami přístupu k památkám od puristických názorů 19. století, kdy například hradu Karlštejn Josef Mocker vrátil jeho původní středověkou podobu tak důkladně, že téměř vytvořil stavbu novou, po dnešní přístup zakonzervování památky ve stavu,

v jakém se dochovala do naší doby tak, aby dílo zůstalo zcela autentické.

Při rozhodování o rozsahu konzervátorských a restaurátorských zásahů vystává řada otázek počínající účelem, kterému dílo bude sloužit, po konkrétní restaurátorské a konzervátorské postupy – čištění, event. demontáž, přes opravy až po konečné uložení předmětu. Dobrý restaurátor výtvarného díla, společně s historikem umění, by neměl zapomínat ani na dobu vzniku a celkové umělecké působení díla. Paní Jarmila Sikytová je dobrý restaurátor evropského významu.

Kdy jsi přišla na to, že se chceš věnovat výtvarnému umění?

Až po střední škole, když jsem onemocněla tuberkulózou a najednou bylo dost času. Začala jsem chodit malovat k Miloši Keslovi, profesorovi Státní grafické školy v Praze, a hrozně mě to bavilo. Po třech letech jsem se odvážila složit zkoušky na Vysokou školu uměleckoprůmyslovou a nastoupila do textilního ateliéru Emilie Paličkové a Antonína Kybala. Vzpomínám si, jak jsem se těšila do školy především na hodiny malby a teprve tady jsem se naučila základy paličkování, potom tisku a tkaní. Jako závěrečnou práci jsem navrhla a vypracovala prostorovou paličkovanou krajkou.

A jak jsi se dostala k restaurování?

Se spolužačkou Mirkou Bradovou jsme přemýšlely, co budeme dělat po škole, a napadlo nás zkusit restaurování textilií, ale tehdy to nikdo moc nedělal. Naši znali restaurátorku Marii Štěpánkovou-Moudrou, a tak jsem ji navštívila a zeptala se, co máme dělat, abychom mohly restaurovat. A ona odpověděla: musíte umět vyšívát. Tak jsem se přihlásila do kursu vyšívání ve Školském ústavu umělecké výroby, pak jsem byla v tříměsíčním kursu restaurování u paní Blanky Klosové. Ta byla báječná, řekla mi všechno, co jsem do začátků potřebovala, třeba koupit velký rám na vyšívání.

Jakou jsi dostala první práci?

Předměty to byly parádní, ze Svatovítského pokladu, rouška P. Marie (řídce tkaná románská textilie, syrského nebo egyptského původu) a ubrus z Poslední večeře Páně, relikvie, které dostal Karel IV. z trevírského kláštera. Musela jsem samozřejmě pracovat na Hradě a pod dohledem zkušené restaurátorky, tou byla opět paní Štěpánková-Moudrá. Tam si mě všimla paní doktorka Letošníková, která pracovala u středočeských památkářů, a od té jsem dostávala další práce, např. prapory z Konopiště, které byly

v hrozném stavu, v expozici byly zavěšené v rybářských sítích, a protože byly hedvábné, tak se rozpadaly a propadaly sítě na zem, co spadlo, to se zametlo. S Mirkou Bradovou jsme losovaly, která si jaký prapor vybere. Fragменты jsme vyčistili, urovnaly a našily na krepelínu (tenká hedvábná průhledná tkanina). Zkušeností jsme moc neměly, tak jsme studovaly ze zahraniční literatury, dělaly si překlady materiálů z různých symposií, článků a tak, co jsme kde sehnaly.

Pro jaké instituce jsi pracovala nejvíc?

To byli už zmiňovaní středočeští památkáři, pak Uměleckoprůmyslové muzeum v Praze, kde byla vynikající kurátorka textilní sbírky paní doktorka Milena Zeminová, pražské Židovské museum, pro které jsem opravovala čtyři opony. Taky věci z brněnského musea – krásná gotická kasule s reliéfní výšivkou, z Karlštejna, Hluboké, Strahova, Břevnova, sv. Klimenta, od pražských Voršilek - to bylo množství liturgických textilií a relikviářů. A další předměty, třeba čínský závěs, empírové svatební šaty nebo župan Františka Kysely. Všechny ohromně zajímavé.

Jaká práce se ti zdála nejzajímavější?

Těch byla celá řada. Asi bych především vzpomenu na Hasištejnsko-lobkovický oltář, na kterém jsem spolupracovala s historikem umění Miloslavem Vlčkem. Je to dost velký (145 x 190 cm) otevřený trojdílný dřevěný oltář, z vnějšku zdobený malbou, tu restauroval Bohuslav Slánský (zakladatel české restaurátorské „školy“) a uvnitř převážně vyšitý perlami, naaplikovanými drahokamy a pozadí tvoří vzor vyšitý zlatým a stříbrným předivem. Ve středním poli je figurální výjev Vítězství Kristovo a v postranních křídlech Zvěstování, v predele polopostavy světců a andělů s dedikačním nápisem, scény jsou orámovány ornamenty a erby. Ústřední postavy zcela chyběly, traduje se, že je někdo za války vyřizl, aby je na útěku zpeněžil. Protože je to výjimečné vyšivačské dílo vzniklé v dílně

Filipa Innderfeldra z roku 1573, restaurovala ho poprvé v roce 1968 paní Štěpánková-Moudrá a pak 1979 a 1982 já. Při prvním restaurování byly chybějící postavy nahrazeny plombami ze žluté hedvábné tkaniny, rekonstruující siluetu obrysem a kresbu lineární výšivkou. Bohužel výtvarné figury působily trochu slepě. Proto bylo rozhodnuto při druhém restaurování zkusit netradiční způsob rekonstrukce chybějících částí pomocí fotografie a sítotisku. Na základě fotografie původní podoby oltáře z roku 1907 byly fotografickou cestou vytvořeny printy v původní velikosti, po retuši (zejména v kresbě perliček) přeneseny na síto a provedeny zkušební tisky na různé tkaniny, zvolil se čínský hedvábný ryps. Potišťená látka byla podložena plstí různé výšky, modelující původní plasticitu figur. Všechny části je možné bez poškození původního materiálu odstranit. Výsledek si můžeš prohlédnout v expozici zámku v Nelahozevsi (byla jsem tam, je to velmi povedené, pozn. aut.). Nebo z brněnské galerie kasule s Pannou Marií a sv. Václavem s letopočtem 1487, ta byla zajímavá svým provedením. Výšivka byla tak reliéfní, že postavičky vystupovaly několik centimetrů ze svého podkladu. Jejich základ tvořila cupanina, ze které bylo vymodelované tělo, a pak je postupně oblékali. Svatý Václav měl vypracované všechny

Zleva: Kasule s Pannou Marií a Sv. Václavem - demontáž

Zprava: Hasištejnsko-lobkovický oltář po první opravě

části brnění zvláště a postupně přišívané jako by se oblékal. Andělci byli kluci v kalhotách a pláští a holky v sukničkách. Krásná práce. Anebo úžasně stylizovaný, barevný a dokonale technikou malbou jehlou provedený čínský závěs, potom třeba renesanční antependium ze Švýcarska zhotovené převážně technikou šití krajky a tak dále.

Abychom se vrátily k nám: jaké práce máš v našem regionu?

Nejbližší jsou karlístejnské gotické a renesanční kasule. Ta renesanční byla obzvláště pěkná. Zachovala se i původní tkanina ze 16. století. Výzdobný pruh uprostřed byl rozdělen do jednotlivých architektonicky orámovaných polí s postavami světců. Při restaurování, na přání investora, který chtěl dílo vystavit v expozici, byla zvolena metoda neutrální retuše – v místě chybějící výšivky byla zrekonstruována architektura na základě shody jednotlivých polí. Figurální výšivka se nedoplňovala, pouze se zpevňovaly okraje. Rekonstrukce je odlišena o stupeň světlejší barevností a odlišným kladením stehů výšivky.

Jaká je tvoje poslední práce?

Relikviář sv. Maura. Románská památka, která se hodnotou skoro dá srovnat s korunovačními klenoty. Je to především zlatnická práce, uvnitř jsou ostatky, zbytky textilií a kůže. Je tam i fragment egyptské tkaniny z 8. století. Dneska je v expozici zámku Bečov nad Teplou u Karlových Varů, ale několikrát byl vystaven i na Pražském hradě. Jarunka se s mnou rozloučila slovy: „A moc mě nechval“. Promiň, nešlo to jinak.

Mgr. Petra Czupalová, historik umění

KULTURNÍ PŘEHLED

září 2017

Podrobnější informace najdete na webu Dobřichovic a v Informačním listu.

výstavy – Residence

Stavební vývoj dobřichovických domů v plánech a fotografiích

Po roce probíhá druhá etapa výstavy. Námět: Anna Adámková. Autorům A. Adámkové, M. Neubertové, V. Kratochvílovi a Jar. Frantovi se podařilo sestavit unikátní výstavu nejstarších dobřichovických domů. Výstava se skládá z původních stavebních plánů a fotografií. (Zatím 24. 8. – 30. 9., výstava bude pravděpodobně prodloužena.)

Café galerie Bím

výstava fotografií „Můj zorný úhel“ – Maria Harsa.

sobota 2. září 11:00, v residenci a u řeky pod lípou

Vinařské slavnosti

11:00 nádvoří Modrý Cimbál

12:30 nádvoří Jan Hrubý a Kukulín

14:00 náměstíčko The Buffon´s Steam Enginge (dixieland)

14:00 nádvoří Modrý Cimbál

15:00 nádvoří Jan Hrubý a Kukulín

17:00 Bran

19:00 Udělení ceny titulu „Vinař roku“ a losování o ceny

20:00 Bengas (gypsy)

22:30 12:Piet

Průběžně u řeky zábavný program pro děti a šermíři Alotrium.

čtvrtek 8., pátek 9., sobota 10. září ve 20:30h na nádvoří residence

Prodivadlo: Zlatý Cigáni II

Letní hudební revue s muzikou, koňmi a slepičí polévkou v ceně.

Předprodej v Infocentru Dobřichovice 180,- / 90,- Kč.

sobota 16. září v 8-12h, u residence pod lípou

Farmářské trhy

sobota 16. září v 18h, kostel sv. Martina a Prokopa v Karlíku

S písní napříč staletími – vokální soubor Symphon

večerem provází Jaroslav Šaroun

úterý 26. září v 19:30, v zámku

Jan Burian – koncert

předprodej v Infocentru 150,- / na místě 200,-

sobota 30. září v 8-12h, u residence pod lípou

Farmářské trhy

A. Kudrnová

Hudební program na Vinařských slavnostech

Pevně věřím, že ani v letošním roce se nebudete na Vinařských slavnostech po hudební stránce nudit a ti z Vás, co rádi tančí, se večer přijdou v hojném počtu pobavit. Přes den vystoupí například Brani s bretaňskými melodiemi nebo Jan Hrubý a Kukulín, který zde poslední roky vystupuje s různými hudebními formacemi. Původně zde měla vystoupit skupina Bachtale Apsa (Slzy štěstí) s frontmanem kapely Mariem Bihárim, kteří se nakonec z technických důvodů omluvili, nicméně je nahradí úžasní gypsy Bengas. Možná si je pamatujete na jednom z prvních ročníků Vinařských slavností. Patří mezi jedny z nejstarších a nejlepších romských kapel u nás. Pravi-

delně vystupují v Čechách, ale také v Evropě a v USA. Spolupracovali se slavnými Gypsy Kings, absolvovali společné koncerty s legendárním Goranem Bregovičem, se zpěvačkou Hanou Hegerovou a mnoha dalšími. Repertoár Bengas zahrnuje východniarské častušky, čardáše, písně Romů Ruska i Maďarska, balkánský folklór, rytmy Arábie a Španělska a také vlastní skladby, které už v romské kultuře zlidověly. To vše zaručuje, že při jejich vystoupení rozhodně nevydržíte sedět. Na úplný závěr vás pobaví mladí hoši ze Slovácka s jejich alternativním folklorem. Jmenují se 12:piet.

za hudební produkci
Andrea Kudrnová

Závěrečný koncert Interpretačních kursů v Litni přilákal davy milovníků operního zpěvu

V neděli 13. srpna zámecký areál v Litni opět po čase otevřel své brány, tentokrát hudbymilovným návštěvníkům. Nezisková organizace Zámek Liteň, z. s., která pečuje o hudební i lidský odkaz jedné z našich nejúspěšnějších pěvkyní všech dob, Jarmily Novotné, zde počtvrté uspořádala závěrečný koncert interpretačních kursů. Ty letošní kursy, které byly zaměřeny na studium českého i světového repertoáru, vedli ve dnech 9. – 13. srpna vysoce žadaní pěvci Kateřina Kněžíková s Adamem Plachetkou za klavírní spolupráce šéfkorepetitora Národního divadla Zdeňka Klauďy.

Jednotlivá vystoupení se setkala se skvělými ohlasy publika a výbornou úroveň všech letošních účastníků si pochvalovali i samotní lektori kursů. Návštěvníci letos také prvně

ocenili konání autogramiády s Kateřinou Kněžíkovou a Adamem Plachetkou. Za čtyři roky svého konání se závěrečný koncert stal u posluchačů operní hudby tradičně vyhledávanou událostí a ten letošní byl již v polovině června beznadějně vyprodán. Pořadatelé koncertu poprvé živě streamovali na facebookové stránce Festival Jarmily Novotné, kde jej za pouhých čtyřadvacet hodin po jeho konání shlédlo více než 2,5 tisíce uživatelů. Koncert otevřela působivou melodií z opery Bohéma pěvkyně Nela Skarková, následovala ji Jana Ženková s tklivou árií z díla Kapuletí a Montekové. Dívky vystřídal jediný mužský zástupce Robin Červinek, který si svou bystrou učenlivostí vysloužil přídomek „skokan“ letošních kursů. Poté vystoupila Tereza Maličkovyová, která árií Zaidy navázala na

mozartovský repertoár svého předchůdce. Do role Armidy ze stejnojmenné opery Antonína Dvořáka se vcítala Veronika Čambalová, po níž s dramatickou árií Mařenky z Prodané nevěsty vystoupila Barbora Michalčovská. V tesklivém duchu pokračovala árií Charlotty z opery Werther Alena Kropáčková. Pěvecká absolventská čísla dovedly do finále Markéta Böhmová árií Louisy ze stejnojmenné Charpentierovy opery, dále trojnásobná účastnice litéňských kursů Jarmila Balážová osudovým zpěvem Sapho z díla Charlese Gounoda a Nikola Uramová, nejlepší absolventka prvního běhu kursů, který se uskutečnil na jaře na pražské HAMU, dojala árií Cio-Cio San z opery Madam Butterfly. Koncert vyvrcholil společným vystoupením lektorů Kateřiny Kněžíkové a Adama Plachetky, kteří uchvátili přednesem duetu Noriny a Malatesty z opery Don Pasquale.

Devět mladých pěvkyní a jeden pěvec na počátku kariéry v zámeckém prostředí v Litni po dobu pěti dnů intenzivně studovali svůj hlasový projev, ale také pěveckou interpretaci a techniku. Zázemím pro studium se jim stala historická budova Čechovny, kterou kdysi slavná Jarmila Novotná s rodinou obývala. Součástí pěveckých kursů byl rovněž doprovodný program, v jehož rámci se frekventanti blíže seznámili se životem Jar-

mily Novotné v Litni i mimo ni. Volný čas pak podle chuti trávili v rozlehlém malebném parku, který je součástí zámeckého areálu. Interpretační kursy v Litni 2017 se uskutečnily jako jeden z klíčových projektů 6. ročníku Festivalu Jarmily Novotné 2017, který připomíná 110. výročí narození Jarmily Novotné. Potřetí na nich participovala Hudební a taneční fakulta akademie múzických umění v Praze (HAMU), kde se na jaře uskutečnil první běh, jež vedla Kateřina Kněžíková.

Jako nejvýznamnější událost tohoto ročníku se 25. září v pražském Rudolfinu uskutečnil operní galapředstavení Pocta Jarmile Novotné 2017 za účasti Adama Plachetky, Kateřiny Kněžíkové, Aleše Brisceina, Adriany Kohůtkové a Niny Tarandek. Sólisty doprovází Symfonický orchestr Českého rozhlasu, který s organizací Zámek Liteň, z. s. slavnostní koncert spolupřepřádá. Orchester bude řídit jeho šéfdirigent Ondrej Lenárd.

www.zamekliten.cz
<https://www.facebook.com/FestivalJarmilyNovotne>

Pocta Jarmile Novotné 2017 se koná pod záštitou ministra kultury Daniela Hermana a hejtmanky Středočeského kraje Ing. Jaroslavy Pokorné-Jermanové.

Biografie Jarmily Novotné (1907–1994)

Česká sopranistka, významná osobnost a velká vlastenka Jarmila Novotná patřila k nejzářivějším zjevům světové operní scény 20. století. Během své kariéry zpívala po celém světě, především v Berlíně, Salcburku či Miláně.

Domovskou scénou se jí stala Metropolitní opera v New Yorku, kde účinkovala plných 16 sezon ve významných úlohách.

Už v 17 letech debutovala na jevišti Národního divadla jako Mařenka v Prodané nevěstě. Její půvab a lahodný hlas pražské obecnost okouzli, ale Jarmila Novotná učinila důležité rozhodnutí – odložit slávu a dál se vzdělávat.

Studium v Itálii jí umožnila velkorysá podpora T. G. Masaryka, s jehož rodinou se úzce spřátelila. Vždy elegantní a přitažlivá žena měla tucty obdivovatelů a ctitelů, jejímu charismatu podléhali slavní umělci, neodolal mu ani Hollywood.

Z domova a z evropských scén ji vyhnal nacistický režim. I z exilu v USA během války Jarmila Novotná jako příkladná patriotka podporovala svým uměním český národ: podpořovala svým uměním český národ: podílela se na akcích propagujících Československo, své koncerty končila českoslo-

venskou hymnou, pod titulem Lidické písně nahrála české lidovky za klavírního doprovodu Jana Masaryka...

České publikum se slavné pěvkyně dočkalo v květnu 1946, kdy zpívala v Národním divadle na koncertě pro Červený kříž. Poté zde vystoupila jako Mařenka, Violetta a naposledy v listopadu 1947 jako Taťána. Své první koncertní turné po návratu do vlasti po druhé světové pak zakončila ve Smetanově síni Obecního domu, kam se nyní po letech symbolicky navrátila. Únorový puč jí připravil o domov, sídlo v Litni a majetek, s rodinou musela zpět do USA. Na Čechy ovšem nezanevřela a po revoluci v roce 1989 se vrátila, aby aktivně podporovala zdejší hudební život. V roce 1991 jí Václav Havel udělil Řád T. G. Masaryka IV. třídy. Jarmila Novotná zemřela pokojně 9. února 1994 v New Yorku.

DIXIELANDOVÉ ODPOLEDNE U BEROUNKY

Je už pomalu tradicí, že druhá srpnová sobota je u nás každoročně věnována dixielandu. Ani letošní rok nebyl výjimkou – v sobotu 12. srpna v rámci 6. ročníku dobřichovického festivalu vyhrávaly dixielandové kapely na prostranství u lávky po celé odpoledne až do večerních hodin. Den před tím to však vypadalo všelijak – celodenní déšť a občasná bouřka vzbuzovaly o zdárný

průběh plánované akce oprávněně obavy; během noci a sobotního dopoledne se však počasí umoudřilo a rozhodlo se žádné další schválnosti organizátorům neprovádět. Díky tomu si tak všichni, kteří přišli, mohli celý dixielandový koncert nerušeně užívat. A bylo jich hodně. Zaplnili velkou část louky před pódiem, posedávali či polehávali na mírném svahu podél cesty k lávce

na časy dávno uplynulé, kdy na parketě při melodiích *When the saints go marching in* nebo *Down by the riverside* ještě nelapali po dechu a nepodlamovala se jim kolena. Stejně jako v předcházejících letech se sobotní dixielandové odpoledne u Berounky vydařilo. Patří se poděkovat za to nejen organizátorům celé akce, ale také všem zúčastněným (a skvěle vyhrávajícím) kapelám; byly to: HB Band z Olomouce, Brass Band Prague, Brass Band Rakovník, Dixie Company z Polska, The Dixie Hot Licks z Plzně, Cotton Gang z Prahy a Steamboat Stompers s Evou Emingerovou.

a poslouchali hudbu, kterou mají rádi; někteří jedinci dokonce podlehli rytmickým skladbám natolik, že se pustili do tance a vytvářeli pozoruhodné taneční kreace. Mnozí, zejména ti starší, se rozpomínali

Letošní ročník dobřichovického dixielandu sice skončil, ale nezapomínejte! V příštím roce u lávky přes Berounku se druhou srpnovou sobotu „dixielandáci“ opět sejdou!

HgS

ZÁVĚR SOCHAŘSKÉHO SYMPOSIA

V neděli 13. srpna, hned druhý den po skončení dixielandového festivalu, se na prostranství u lávky za hojně účasti místních i přespolních konala vernisáž soch vytvořených během letošního sedmého ročníku sochařského symposia *Cesta mramoru*. Po úvodních projevech Petra Váni, iniciátora projektu a všech

jeho ročníků, a starosty města Petra Hamp-la byla přítomnými autory představena díla: *Zasněný mramor* Petra Nováka, *Mikrokosmos* Hirohimi Nakagawy a *V průběhu času* Stanislava Kolíbal. Ke zdařilému průběhu celého setkání přispělo nejen příjemné letní počasí, ale i hudební doprovod Vladimíra Mertý.

Všechna vytvořená díla zaujmou v příštím roce určená místa „v sochořadí“, které spojuje dobřichovické barokní sousoší Kalvárie s karlickou románskou rotundou. Počítal-li jsem dobře, je zde už umístěno třiatdvacet soch z předcházejících šesti ročníků, takže po instalaci tří dalších, která by se měla uskutečnit v srpnu 2018, jich už bude šestadvacet;

délka „sochořadí“ se tak prodlouží o několik desítek metrů a do Karlíka zbude osadit už „jenom kousek“. Novinkou letošního ročníku byla večerní posezení v kavárně U Bíma, na nichž umělci vyprávěli o své „pouti životem“ a svém díle; doufejme, že tato novinka se ujme a oživí i příští sochařská symposia.

HgS

Pozn. red: podrobnosti o tomto i předchozích ročnících symposia mohou zájemci najít na zvláštním webu, jehož adresa je:

<http://symposium.fabian.cz/>

Facebook: <https://www.facebook.com/cestamramoru/>

Reportáž ČT v pořadu *Události v Kultuře* z 13. 8. 2017:

<http://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/1097206490-udalosti-v-kulture/217411000120813?index%5B0%5D=562181&x=39&y=17>

MUSICA VIVA 2017 živá a snad ještě živější

Tradiční oslava živé hudby se v dobřichovické křižovnické residenci a v kostele sv. Martina a Prokopa v Karlíku konala mezi 6. a 20. srpnem. Festival letos nabídl sedm hodně zajímavých setkání s hudbou i osobnostmi. Pokusme se o malé ohlédnutí.

Omezený rozsah Kukátka neumožní rozepsat se o tom, co vše běželo hlavou i srdcem při jednotlivých setkáních tohoto ročníku festivalu. Co bylo podstatné: opět v hlavní roli hudba živá, jak ostatně velí název festivalu. Velmi živá ...

Obecněji: když jsme kdysi dávno našim dětem četli o Cipískovi, uchvátila mě jedna krásná pasáž, totiž ta, když víly Cipískovi povídaly pohádku – a byla stále stejná a přitom pokaždé jiná ... Tak něco takového

zažíváme i u tohoto festivalu ... To je základní a velmi osobní pocit z těch dvou týdnů plných musiky, povídání a setkávání. To vše totiž tento festival pravidelně nabízí. Což je skvělé a za to velký dík všem.

Takže obecněji: živá hudba v po čertech živém a stále se vyvíjejícím schématu. Jupííí ... Zkusme tedy trochu rekapitulovat.

Zahájení proběhlo v karlickém kostele a bylo s hudbou evropského baroka. Moc zajímavá záležitost. Program byl hodně za-

měřený na repertoár pro barokní trumpety. P. Cibulka a T. Hrbáček provedli skvostné kousky H. Purcella či polního trubače P. J. Vejvanovského, k tomu se přidala musika francouzských autorů M. A. Charpentiera, J. B. Lullyho, M. Maraise. Už úvodní Purcellovo *Sound the Trumpet* pro dva soprány (Beata Altior a Josefina Matyášová), to byla laskomina pro milovníky téhle musiky (jenom ukázka odjinud pro navození atmosféry, ale ta je také o po čertech živé tváři hudby, kterou v saku a kravatě závažně

věnuje a nadále hodlá věnovat. Bezva, takže zcela kompatibilní věc. V úterý 8. srpna jsme se sešli na večeru, jenž byl věnován Prof. Josefu Fantovi, ekologovi lesa a krajiny, muži některými kolegy nazývanému vizionář, odborníkovi dnes mezinárodního renomé, jenž pomohl v 60. letech minulého století založit Krkonošský národní park, v exilu po okupaci v osmašedesátém se etabloval v Nizozemí, kde se ve svém oboru stal mezinárodně respektovanou autoritou, posléze profesorem dvou tam-

Z vystoupení souboru Jalan-Jalan. Foto A. Jalovecká.

nazýváme "vážnou": <https://www.youtube.com/watch?v=tQxTkTw4cCY>. Nebo třeba tohle, aby bylo vidět, jaké můžou být živé úhly pohledu: <https://www.youtube.com/watch?v=Wa2vzx-aNrw>. A zase obecněji vzato: výborná dramaturgie koncertu a skvěle zahráná musika ...

Letošní Musica viva měla dvě podle mého názoru skvělé inovace. Bylo jich víc. Nejprve zmiňme připomenutí osobností, které žijí mezi námi. Je to totéž, čemu se Kukátko

ních universit, na nich vychoval řadu žáků, kteří dnes působí jako universitní učitelé, docenti či profesoři. Po převratu se vrátil a když viděl, v jakém stavu je po nějakých 15 letech krkonošský park, který před emigrací zakládal, neváhal a pustil se do práce znovu. Byla to práce úspěšná, dokázal sehnat podporu nizozemské odborné veřejnosti pro jeden z 10 tehdy nejohroženějších přírodních parků na světě, dokázal i to, že získané finance se využily velice efektivně.

Prakticky čtyřhodinový večer o lesích a stránkách nakonec uzavřelo skvělé povídání o tom, jak je dobré mít vize a dlouhodobé cíle, zejména pak při rozhodování o tom, co jsou věci po výtce veřejné. Tedy nerozhodovat o nich jen s vědomím horizontu současného volebního období, jak bývá u nás většinou zvykem. Večer doprovodily i dva filmy mapující příběh pana profesora. Vyprávěly (a pan profesor s nimi) i o tom, jak nechat přírodu fungovat na základě její vlastní dynamiky a učit se od ní. Co obnáší zkusit spravit rozpadávající se ekosystém těžce postižených hor, jak poznat hranici, kdy si příroda ještě dokáže pomoci a kdy už je třeba jí pomoci a jak to udělat, aby to vedlo k dobrému výsledku. Bylo to pravda celovečerní povídání, Ludus musicus měl k tomu připravenou skvělou musiku o řece, která tu s námi je a pod okny protékala, ale na některé písničky nedošlo, tak byla debata zajímavá. Slibujeme, že do příštího čísla Kukátka s panem profesorem připravíme rozhovor, v němž si dopovíme, co jsme v ten večer nestihli. Jen pro informaci odkazy na veřejně přístupné zdroje: <http://www.ceskatelevize.cz/porady/1095913550-nedej-se/216562248420025-josef-fanta-ma-cesta-z-krkonos-do-nizozemi-a-zpet/> a <http://www.cenajosefavavrouska.cz/laureati/josef-fanta/>.

Druhým večerem toho typu bylo čtvrteční (10. 8.) setkání s názvem *Já jsem oves*. Synové Ondřej a Jan Vaculíkovi představili slovem i četbou z díla svoji "mamu", paní Marii Vaculíkovou. A zase: magické setkání spřízněných duší se slovy a tóny. Ludus musicus hrál písně, které si paní Vaculíková přála a které sama vybrala. A Ondřej s Janem četli její texty drahému panu Kolářovi, její vzpomínky na mládí či na stará nádraží a na těžké časy v období disentu, fízlování, výslechů, prohlídek a udávání. Byl to večer plný krásy, lidské blízkosti a soudržnosti i silných emocí.

Jiný charakter měl koncert v sobotu 12. srpna. To byl večer autorský, vyhrazený flétnistovi orchestru Národního divadla Jaroslavu Pelikánovi, kterého pravidelní návštěvníci zejména vánočních koncertů znají i ze spolupráce se souborem Ludus musicus. Tentokrát tento žák našeho řevnického souseda Prof. Jindřicha Felda pozval své kolegy z různých pražských těles a společně nabídli publiku mistrovské podání skladeb, které J. Pelikán skládá pro potěchu svou i ostatních ve starých slozích proto, aby pochopil ducha téhle musiky, poznal skutečné řemeslo a naučil se mu. Virtuózní musika a skvěle zahráná. Zněly nástrojové sólové koncerty a i skladby pro několik sólistů a komorní orchestr. Vrcholem večera byla pak kantáta pro smíšený sbor a orchestr na text církevního otce sv. Augustina *Confessiones (Význání)*, což je také titul Augustinova stěžejního díla. Jeden z nepochybných vrcholů festivalu, pokud vůbec lze takto odlišovat v té množině vysoké kvality. A pak další inovace: v úterý 15. srpna soubor Jalan - Jalan nabídl zcela unikátní záležitost, totiž javánské stínové rituální divadlo se zpěvy, hudbou a tanci. Oživaly staré javánské příběhy tradované v mýtech i v musice, snové a poetické souboje dobře se zlem, v nichž se neustále mísí mýty s různě chápanou realitou. Hodně zvláštní svět, vzdálený i velmi blízký! Velice zajímavý dramaturgický počín...

Z večera s italskou renesanční musikou.

A přišel večer 17. srpna. Ten večer byl nazván italským, to proto, že byl věnován výhradně italské hudbě období renesance, což pro Itálii, kde bylo vše trochu dřív než u nás za Alpami, znamená 15. a 1. polovinu 16. století. Ludus musicus vystoupil v komorní sestavě (B. Altior - housle, harfa, zpěv, A. Matlová - flétny, šalmaj, zpěv, Radek Vyhnal - zpěv, M. Zeman - violoncello a zpěv a F. Běhounek - barokní kytara a zpěv. Typický italský repertoár mistrů jako Luca Marenzio, Josquin Desprez Antonio Brunelli, Bartolomeo Tromboncino, ale i nám dosud neznámých anonymních mistrů. A nakonec došlo i na Claudia Monteverdiho, typické italské hudební paradoxy spočívající ve zcela zvláštním a často rozporuplném vztahu textu a jeho hudebního ztvárnění. Frottole, canzoni, arie, scherzi ... Skvělé výkony, velice dobře postavená dramaturgie, včetně informací o obsahu textů jednotlivých děl, které jsou pro celek velmi důležité. Bezpochyby další z hudebních vrcholů festivalu.

Závěr celého festivalu pak tvořila událost, která zde snad nějakých 100 let nebyla. Toť uvedení operety Netopýr Johanna Strausse ml. Bývaly tady o prázdninách ještě za 1. republiky takové události, pak si ale nikdo netroufnil. Až nyní a díky velkému nasazení Prof. Jaroslava Šarouna, jenž přizval své kolegy z nejlepších divadel a orchestrů. Ale o tom přinese zprávu další a zvláštní text, protože to si zaslouží větší pozornost. Co říci o letošním ročníku festivalu obecně? Jen pozitivita: velmi zajímavá dramaturgie, skvělá musika a stejně tak skvělé hudební výkony. A setkávání s osobnostmi, s nimiž je dobré se setkávat a o jejichž díle je dobré vědět. Díky všem, kteří se jakkoli přičinili, bylo toho hodně a bylo to moc pěkné. Zvláštní poděkování ovšem patří vedoucímu souboru Ludus musicus Františku Běhounkovi a panu profesorovi Jaroslavu Šarounovi. Za finanční podporu je třeba poděkovat i městu Dobřichovice, s jehož podporou se festival konal.

JM

NETOPÝR V DOBŘICHOVICÍCH

Zakončení hudebního festivalu Musica viva patřilo operetě Netopýr. Už v úvodním slově Prof. Jaroslav Šaroun zdůraznil, že jednou z kýchých vlastností festivalu má být pestrost. Pan profesor sám měl před časem příležitost podílet se na hudební úpravě této známé operety pro komorní soubor, a to ho přivedlo na myšlenku předvést tento kus i v Dobřichovicích.

Netopýr je od své premiéry v r. 1874 jedním z nejslavnějších kusů operetního repertoáru, a to jak díky hudbě Johanna Strausse mladšího (ano, je to ten, jenž proslul hlavně svými valčíky, např. Na krásném, modrém Dunaji), tak i díky libretu, které Karl Haffner a Richard Genée napsali podle předlohy zdařilého francouzského vaudevillu La reveillon. Operní scéna pražského Národního divadla uvedla toto představení v novém nastudování v r. 1991 a hraje jej dodnes. Podstatně mladší (nejen novější, ale mladší i pojetím a taky hereckým obsazením) je zpracování Netopýra, které jsme mohli vidět v Dobřichovicích. Známý kus je zpracován tak, aby představení bylo vhodné pro menší divadla a pro zájezdy. Jádrem souboru tohoto komorního Netopýra se stali úspěšní účastníci Mezinárodní pěvecké soutěže Antonína Dvořáka. U zrodu myšlenky inscenování „velké“ opery v komorním provedení kdysi stál dirigent orchestru Národního divadla Josef Chaloupka, který každý rok nastudoval některý ze slavných operních kusů, do něhož angažoval úspěšné účastníky této pěvecké soutěže, která se zaměřuje na mladé talenty. Tak se kdysi zrodilo i komorní provedení Netopýra. Autorem současné scénické úpravy je zkušený zpěvák a operní režisér Dalibor Janota: ten je znám hlavně díky režijní i pěvecké spolupráci s ND v Praze. V tomto představení si zahrál i jednu menší roli a zajímavostí je, že právě v Dobřichovicích mohl oslavit

své kulaté narozeniny. Autorem současné hudební úpravy je František Drs, houslista a dirigent z Divadla J. K. Tyla v Plzni. Většinu pěveckých rolí obsadili mladí účastníci výše uvedené pěvecké soutěže, ovšem k rolím nemladým byli přizváni zpěváci z operních souborů z celé republiky: od Opavy přes ND v Praze až po Plzeň a Karlovy Vary. Výsledek, tedy představení, které bylo předvedeno na nádvoří dobřichovické residence, byl strhující. Diváci, kteří se nenechali odradit nejistým počasím, měli to štěstí, že uslyšeli nejen vynikající hudbu, ale shlédli i VELKOLEPÉ DIVADLO.

Opera ani opereta není můj žánr, a tak pěvecké výkony nedokážu posoudit jinak, než že se mi líbily, a zjevně se líbily i ostatním divákům. To, co mě nadchlo, byla právě komorní úprava, která umožňuje zahrát tento kus v jakémkoliv prostoru. Není úplně obvyklé, aby se podařilo přenést repertoár typický pro kamenné divadlo ven, pod otevřené nebe, bez kulisy, bez světla a bez opony. Improvizované pódium vzniklo rozšířením plošiny zakrývající studnu; k rozšíření posloužily dva praktikáblý. Proměny scény byly naznačené obrazem zavěšeným v pozadí: měšťanský salon, ples, vězení. Ovšem i při této skromnosti zůstal prostor pro technické finesy, jakým bylo například přeběhnutí „skoro živé“ myši přes scénu v posledním dějství; myš byla velikosti králíka, aby ji nepřehlédli ani ti v posledních řadách.

William Shakespeare psal své kusy právě pro takovéto prostředí; divadlo se tehdy provozovalo na rynku a na poutích. Dneska se k tomu divadelníci čas od času vrací, a vždycky je to prověrka jak samotného kusu, tak i divadelního ansámblu a jeho schopností. Tady to dopadlo na výbornou. Energie 22-členného souboru dokázala zaplnit celý prostor nádvoří víc než dokonale. Hráli nejen herci a zpěváci, jichž bylo dohromady deset, hrálo nejen osm muzikantů v čele s dirigentem a houslistou Františkem Drsem, ale zahrála si nakonec i věž a zámecké zdi. Zvláštní potěšení jsem měl z čtyřčlenné baletní skupiny Strauss-balet Praha, která

ztvárnila ruskou atmosféru na plese pořádaném velvyslancem Orlofskim opravdu dokonale. Chvillemi jsem měl strach, aby se při temperamentním ruském tanci improvizované pódium nerozpadlo. Představení se opravdu povedlo. Radovali se nejen diváci, kterých tentokrát přišlo asi sto čtyřicet, a všichni, kdo mohli přijít a nepřišli, určitě prohloupili. Z vynikajícího výsledku měli i sami aktéři očitou radost. Přál bych jim, aby si s tímto Netopyřem užili oni i jejich diváci ještě hodně radosti.

J. Vaculík

*Závěrečná děkovačka po představení.
Foto: I. Caldwellá.*

POZVÁNÍ DO VŠENOR

Slavnostní odhalení a posvěcení restaurované sochy sv. Václava od Čeňka Vosmíka před kostelem sv. Václava za účasti Petra Váni, Jana Mageta, P. Roberta Hanačíka a Zdeňka Seidlera – 28. 9. 2017 ve 13.30 hodin.

Po slavnostním odhalení a posvěcení sochy sv. Václava, která ještě nedávno stávala v bývalém parku Teyrovských ve Všenorech a kterou restauroval sochař Petr Váňa, zazní poesie, zajímavý příběh sochy a také příjemná hudba. K dispozici bude pamětní pohlednice sochy sv. Václava od Jana Mageta s novým turistickým razítkem obce Všenory, též od Jana Mageta.

Na tuto událost naváže komentovaná procházka po Horních Mokropsech (od roku 1951 součástí Všenor), kterou připraví kulturní komise.

Všenorská knihovna se 28. 9. 2017 stěhuje na všenorské Posvícenské Jablkobraní. V jejím stánku bude možné nahlédnout do kopií historických dokumentů, k dispozici budou zajímavé publikace, pohlednice a další tisky, turistická razítka. Bude zde instalována výstava k historii Horních Mokropes.

A. Sahánková, Všenorská knihovna

**POSVÍCENSKÉ
JABLKOBRAŇÍ**
VŠENORY

28. září 2017
od 13 do 22 hod.

Vážené sousedky a milé tetičky (a sousedé a strýčkové),

ve snaze o obnovení posvícenských oslav ve Všenorech pořádá Obec Všenory

**POSVÍCENSKÉ JABLKOBRAŇÍ
DNE 28. ZÁŘÍ 2017.**

Jedná se hlavně o sousedskou akci, která by si přála vytáhnout lid všenorský na ulici ke společným oslavám. Vedle programu, o němž se můžete dozvědět z letáku, bude jednou z "atrakcí" také

SOUTĚŽ O NEJLEPŠÍ JABLEČNÝ KOLÁČ.

Podmínkou účasti v soutěži je vlastnoručně upečený koláč [koláčky] podle vašeho oblíbeného receptu, kde jednou z hlavních ingrediencí pochopitelně musí být **jablko**. Povinná velikost je 16 kusků a velikosti minimálně 5x5cm [či průměru 5 cm]. Bodovat budou návštěvníci slavnosti i odborná porota a vítěze čeká hodnotná cena!

Kdo má zájem zúčastnit se soutěže, prosím, přihlaste se nám do 15. září na mailovou adresu vsenorske.jablkobraní@gmail.com, ab víme, kolik bude soutěžících.

Pokud se ale rozhodnete na poslední chvíli, koláč jednoduše přineste ve 13:00 na náves.

Díky a těšíme se na hojnou účast!

Za organizační tým a Obec Všenory
Ing Zdeněk Seidler

13:00 zahájení, soupis soutěžních koláčů

U KOSTELA:
13:30 slavnostní odhalení sochy Sv. Václava – sochař Petr Váňa, výtvarník Jan Maget, farář P. Robert Hanačík ■ Příběh sochy – Alena Sahánková a Eva Tomisová ■ umělecký přednes – Monika Černošková ■ **Andrea & Sean** [keltská hudba]
14:10 komentovaná procházka po Horních Mokropsech

PODIUM NÁVES:
14:20 **MIFUN**
16:20 **Josef Vejvoda Trio & Jiří Stivín**
17:30 vyhlášení výsledků soutěží, předání ceny za nejlepší koláč
17.45 **Kukadýlko: Bublanina**
18:30 **Bizarre band**
20:00 **Trombenik**

MALÁ SCÉNA:
15:00 **Divadlo Kukadlo** [představení pro děti]
15:50 Jablečný pětiboj [soutěž pro děti i dospělé]

DOPROVODNÝ PROGRAM:

- soutěž o nejlepší koláč ■ STÁNEK OBCE VŠENORY – překvapení
- VŠENORSKÁ KNIHOVNA – kroniky, kopie historických dokumentů, zajímavé publikace, tisky, pohlednice, turistická razítka...
- informační stánek spolku včelářů ■ výtvarná dílnička ARTERADKY
- keramická dílnička ■ loučky ■ OBERSTVENI
- den otevřených vrat v Dřevní Kliment

DOBŘICHs.r.o., Dobřichovice

nabízí možnost inzerce V DOBŘICHOVICKÉM KUKÁTKU
časopis vychází jako občasník, obvykle čtvrtletně
v březnu, červnu, září a prosinci

Ceník

- * **A5** (celá vnitřní strana) 3 500 Kč
Celoroční inzerce 11 200 Kč (4x 2.800 Kč)
 - * **A6** (polovina vnitřní strany) 2 000 Kč
Celoroční inzerce 6 800 Kč (4 x 1700 Kč)
 - * **A5** (třetí strana obálky + PR článek) 5 000 Kč
Celoroční inzerce 16 000 Kč (4 x 4000 Kč)
 - * **A5** (zadní strana pro PARTNERA Dobřichovického Kukátka) 10 000 Kč. Celoroční inzerce 32.000 Kč (4x 8.000 Kč)
- Partner** získává zhotovení inzerátu zdarma, zveřejnění PR článku a příp. další dohodnuté výhody.
- Formáty menší než A6** budou přijímány dle prostorových možností za smluvní ceny.
- Nekomerční řádková inzerce zdarma!

**Kontakt: Stanislav Mikeš, mob. 605 179 192,
e-mail: gabeva@volny.cz**

VOLEJBALOVÁ SEZONA 2017 – 18 SE BLÍŽÍ

Než se ale přiblíží tak, že začne, připomeneme si v krátkosti dvě červnové akce, které na kurtech u sokolovny proběhly. Tou první byl 6. ročník Memoriálu Lídy Gemperlové, který se jako předsetový turnaj ve volejbale senierek uskutečnil 10. června. Zúčastnilo se ho jedenáct družstev a jeho vyvrcholením bylo finálové utkání mezi družstvy Dobřichovic a Radotína; po velkém boji v něm zvítězily „Dobřichovandy“, které se tak umístily na prvním místě před druhým Radotínem a třetími Řepy.

O týden později byly volejbalové kurty svědkem akce mnohem významnější – ve dnech 17. a 18. června zde proběhlo **21. Mistrovství ČR ve volejbale senierek**, na němž své „volejbalové síly“ poměřovalo osm nejlepších ženských seniorských družstev. Za přítomnosti starosty dobřichovického Sokola J. Čermáka a předsedy oddílu V. Sejka bylo mistrovství zahájeno slavnostním nástupem, na němž zúčastněná družstva přivítala hlavní organizátorka celého mistrovství I. Caldová. Krátce poté se rozběhl zápasový „kolotoč“, který skončil až druhý den odpoledne. Vítězem a mistrem ČR ve volejbale senierek se stalo družstvo TJ Sokol Pardubice I, za níž se umístila ostatní v pořadí: Chabařovice, Křenovice, Žďár nad Sázavou, Liberec, **Dobřichovice**, Plzeň–Škvřetany, Fulnek.

V závislosti na svém umístění získala jednotlivá družstva poháry, medaile, diplomy a upomínkové předměty, které jim předal předseda Českého volejbalového svazu Mgr. Marek Pakosta a starosta J. Čermák. Pro naše děvčata je úspěchem nejen šesté místo, ale i to, že Iva Červenková, členka jejich družstva, byla vyhodnocena jako nejlepší nahrávačka. Pořadatelům se kromě

příjemného počasí podařilo zajistit i stejně příjemné večerní posezení v restauraci Bios. Za to, že 21. Mistrovství ČR ve volejbale senierek proběhlo úspěšně a bez problémů, patří dík nejen všem hráčkám, ale v nemalé míře i organizátorům, kteří se svého nelehkého úkolu zhostili na výbornou.

V podzimním čísle Kukátka bývá zvykem uvést před nastávající sezonou přehled **domácích** utkání všech našich družstev až do konce prosince. Ani v tomto čísle neučiníme výjimku.

Muži A, první liga

13. a 14. října s Nymburkem a s ČZU,
20. a 21. října s ČZU B a s Č. Budějovicemi,
10. listopadu s Velkým Meziříčím,
1. a 2. prosince s Brnem a se Starým Městem.

Ženy A, první liga

6. a 7. října s Plzní,
10. a 11. listopadu s Hincovkou,
24. a 25. listopadu s VK Č. Budějovice,
15. a 16. prosince se Španielkou.

Muži B, krajský přebor 1. třídy

21. října se Zručí nad Sázavou,
11. listopadu s Č. Brodem,
25. listopadu s Tuchlovcemi,
9. prosince s Benešovem.

Ženy B, krajský přebor 2. třídy

9. září s Čelákovci,
23. září s Kostomlaty.

Do nastávající sezony přejeme všem našim družstvům mnoho vítězných utkání a v neposlední řadě i hodně radosti ze hry!

HgS

Hobby do zahrady s.r.o.
Karlická 456
252 29 Lety
www.hobbydozahrady.cz
+420 240 201 151

BARVY, LAKY, LAZURY, FASÁDY

PRODEJNA BAREV A MALÍŘSKÝCH POTŘEB

TÓNOVACÍ CENTRUM

INTERIÉROVÉ MALBY NEJVYŠŠÍ KVALITY, PRODYŠNÉ,

EXTRÉMNĚ ODOLNÉ

FASÁDNÍ BARVY A OMÍTKY

BENÁTSKÉ ŠTUKY, POHLEDOVÉ BETONY, METALICKÉ BARVY

LAZUROVACÍ LAKY A KRYCÍ EMAILY

PŘÍRODNÍ OLEJE A VOSKY, EMULZE LNĚNÉHO OLEJE

POLYURETANOVÉ LAKY NA PARKETY

SPREJE A OCHRANNÉ NÁTĚRY NA KOVY

TÓNOVÁNÍ BAREV NA POČKÁNÍ

PRO PROFESIONÁLY, PRO DOMÁCÍ KUTILY A CHALUPÁŘE

A MNOHO DALŠÍHO A POTŘEBNÉHO NA MALOVÁNÍ
NAJDETE U NÁS NA PRODEJNĚ V LETECH
- HLAVNĚ SKVĚLÉ CENY A ODBORNÉ RADY.

PANSKÁ ZAHRADA

RESTAURACE & HOTEL

RESTAURACE A KRBOVÝ SALONEK
SEMINÁRNÍ MÍSTNOST
LETNÍ TERASA
PIVO PILSNER URQUELL, DOMÁCÍ UDÍRNA
23 POKOJŮ ★★★★★
PODZEMNÍ PARKOVIŠTĚ
SVATEBNÍ APARTMÁ S VLASTNÍ
PRIVÁTNÍ TERASOU NA STŘEŠE

NOVĚ REKONSTRUOVANÝ WELLNESS DOBŘICHOVICE,
S BAZÉNEM, VÍŘIVKOU A SAUNOU.

WWW.PANSKAZAHRADA.CZ

WWW.WELLNESSDOBRICHOVICE.CZ

ANEŽKY ČESKÉ 432, DOBŘICHOVICE

DOB **Centrum**